Ayşe Şasa

Şebek Romanı

-FANTASTİK KURGU-

AYŞE ŞASA
KİTAPLIĞI

GELENEK

ŞEBEK ROMANI

GELENEK YAYINCILIK/117
Ayşe Şasa Kitaplığı/3

Şebek Romanı

YAZAR / Ayşe Şasa
DİZİ EDİTÖRÜ / Halit Ömer Camcı
KAPAK TASARIMI / Sabahattin Kanaş
İÇ TASARIM / Müjdat Arslan

BASKI / Kurtiş Matbaası
BİRİNCİ BASIM / Ekim 2004
ISBN / 975-8861-89-1

© Gelenek Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Adres: Hasan Halife Mh. Öksüzce Hatip Sk. No: 15 Fatih/İSTANBUL
Tel: (212) 531 41 40 (10 hat) (pbx) Faks: (212) 531 43 34
e-mail: gelenek@gelenek.com.tr

Ayşe Şasa, 1941 yılında İstanbul'da doğdu. 1960'da Arnavutköy Amerikan Kız Koleji'nden mezun oldu. 1963-65'te Robert Koleji'nin İdari Bilimler Bölümü'ne devam etti. 1963'ten başlayarak Türk sinemasında senaristlik yaptı. *Murat'ın Türküsü*, *Son Kuşlar*, *Ah Güzel İstanbul*, *Utanç* ve *Gramofon Avrat* gibi filmlere imza attı. 1993'te sinemayla ilgili *Yeşilçam Günlüğü* adlı denemeleri yayınlandı. Aynı eserin 2002 Aralık ayında Gelenek Yayıncılık tarafından genişletilmiş ikinci baskısı yapıldı. Yine Gelenek Yayınları tarafından Şubat 2003 tarihindede *Delilik Ülkesinden Notlar* isimli eseri yayınlanmıştır.

Kendisiyle sık sık Kafka'dan, dünya ahvalinden ve şebeklerden sözettiğimiz Muhterem M.S. Beyefendi için...

Bu öykü 2075 yılında hayali bir toplumda geçer
öyküdeki olay ve kişilerin gerçekle ilgisi yoktur.

I. AMADEUS

Pavlov Meydanı'nı inim inim inleten orangotan hırıltıları... Kısa, belli aralıklarla duyulan polis sirenleri... Özellikle turuncu tulumluların, şebek çığlığı biçiminde frekanslanmış alarm sinyalleri.. Pırıl pırıl Viyana sabahını allak bullak eden keşmekeş.. Eski adıyla Viyana, yeni adıyla XB21, nicedir yeni provokasyonlarla sallanıyordu..

Amadeus, yatakta, gerine gerine sabah sersemliğini savuşturmaya çalışıyor, onüç kat aşağıda, Pavlov Meydanı'nda vuku bulan alarm durumunu hiç mi hiç merak etmiyordu..

Bundan yirmisekiz yıl önce, son gerçek orangotan ayaklanmasından sonra, gezegende orangotanların şebeklere verebilecekleri fazla bir zarar kalmamış, şebek-orangotan çatışmasının asıl mihveri başka noktalara kaymıştı.

Amadeus, yine de, başucundaki telekomünikasyon kumandasına uzanıp yeşil düğmeye bastı. Tavandaki iki numaralı ekranda önce yeşil sinyalin, ardından sunulan yeşil tebliği okudu: "GALAKSİDE DURUM – YEŞİL SİNYAL: - 1'nci, 2'nci ve 3'cü alanlarda tam barış... 4'ncü alanda zayıf dereceli orangotan paraziti – provokasyon.."

Bu kadarcık provokasyon hep olurdu. Orangotanlar, yıllardan beri, gezegendeki ilkel unsurları sindirmeye yarıyorlardı.. Gezegende bir kaba güç tehdidi olmasa herşey rayından çıkar, özellikle, anayurtlarından her yere dağılmış ikel unsurlar, göçmenler...

Amadeus, yatağın sol tarafında, mor duvardaki otomatik buzluğa sinyal göndererek oradaki kutudan bir bardak Yeni Gine E-3 tipinde koyu turunç suyu ısmarladı. Ayakucundaki pembe duvardaki otomatik ısıtıcıya da Endonezya yosunu garnitürlü, orta derecede pişmiş sahanda yumurta ısmarladı.

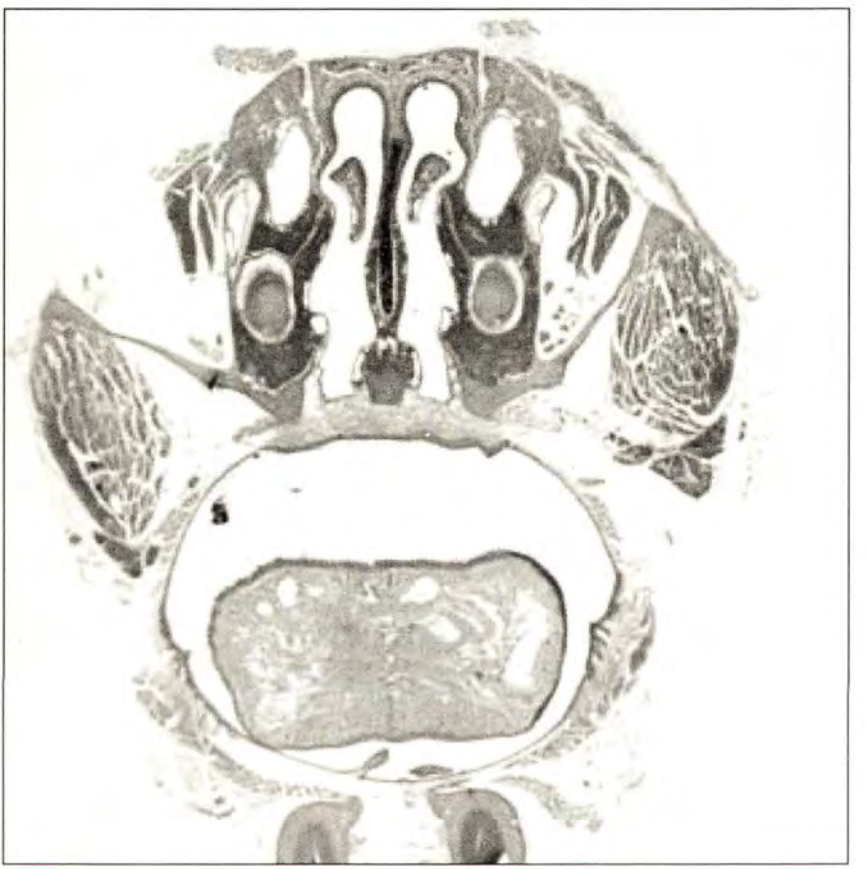
Yatağın alt kısmındaki sandıktan şimdi mavi alarm duyuldu.

Gezegensel bölge saati 9:30.

Ardından, minyatür müzik dolabında, bir gece önce kurgulanmış program gereğince, Amadeus'un adaşı Wolfgang Amadeus Mozart'tan seçme quartet serisi başladı.

Buzluktan uzanan kol, Amadeus'e, bir gece önce ayarladığı program uyarınca bir bardak karbonatlı su uzatmıştı. Anti-depressant'a, henüz bir saat vardı.

Amadeus karbonatlı suyu içti. Midesi şimdi rahatlayacak kahvaltıya hazır duruma gelecekti.

Amadeus, yatağın yanındaki tablada, siyah düğmeye bastı. Tavandan yavaş yavaş inen aygıtın sevimli biçimde kendisine yaklaşıp, dostça, kapaklarını açmasını bekledi. Serebral masaj aygıtı onun sabah sevgilisiydi. Aygıtını "Yüksek Frekanslı Beyin ve Kas Masajı" otomatiğine ayarladı.

Bir eliyle telekomünikasyon kumandasıyla oynayarak tavandaki sabah haberlerini izlerken, otomatik ısıtıcının sunduğu tepsiyi aldı. Yatağın baş eğimini hafifçe yükseltti, tepsideki Endonezya-yosunlu yumurtayı, yavaş yavaş, çalgı kutusundan gelen Wolfgang Amadeus Mozart quartetini ve şakaklarına ayarlı masaj aygıtının etkilerini sindirerek, yemeğe koyuldu. Haz, yüksek haz, beyninden boynuna, oradan aşağı, ayaklarına iniyor; Amadeus binbir düşünce, binbir lezzet, binbir neşe içinde, geviş getirircesine hayal kurmaya başlıyordu. Endonezya yosununun egzotik, tatlı ekşili lezzeti, ona hep Marx sokağındaki Uranüs kahvesinde, Kuğu Lena'ya rastladığı anı çağrıştırırdı... Ah Lena, feminist Lena, Ah Lena Melankolik Lena, Ah Lena, astronot Lena... antidepresantlarını neden vaktinde almıyorsun?

Yemek tepsisini bir an bırakıp otomatik konuşmacıya uzandı. G III, B-8720-224 nolu konuşma bağlantısını çevirdi.

Lena yerinde yoktu...

Hep böyledir.. Uykusu kaçmıştır Lena'nın, gece gezintisine çıkmıştır. Ayda şimdi saat 22:10...

Bir türlü tedavi ettirmediği kronik uykusuzluk Lena'yı bu saatlerde çılgına çevirir.

Amadeus sırt üstü uzandı. Tepsiyi duvardaki yerine geri göndererek gözlerini yumdu.

Ah bu andante.. Ah Amadeus Mozart'ın serebral tınıları... Ah bu entellektüel haz anları..

"Ah Amadeus... Ne munteşem bir şebeksin.. Ah Amadeus, ne muhteşem bir şebeksin..."

Sarılar, sonbahar sarıları... Buzullar... Buz çölleri.. Mavi sular..

Zaman aşımı

Zaman aşımı.

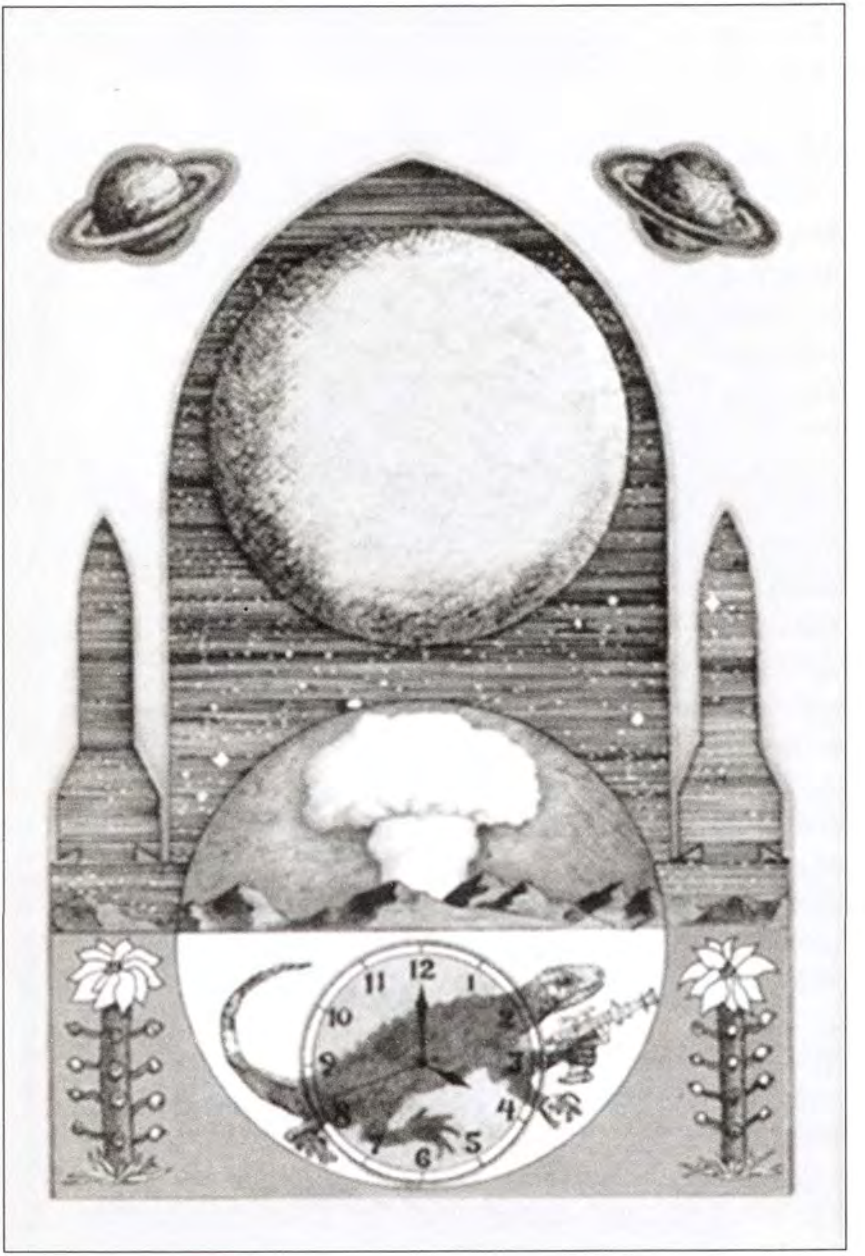
Okyanusya adalarında, bir sörf, dalgalar, köpükler, mercan adaları görüntüleri..

Kilimanjaro..

Karlar ve zirve.

Zaman aşımı..
Zaman aşımı...
Ah Lena..
Ne munteşem bir melankoli seninkisi.. İkimiz de melankoliğiz, sen de, ben de, aynı türden olanlar aşkta anlaşamaz..
Ah bu andante.. Ah bu şebek, muhteşem Şebek Amadeus.. Sonbahar sarısı.. Ah bu melankolik-entellektüel Amadeus Mozart.Amadeus birden ılık sabah düşlerinden usandı.. Bir anda kararını verdi. Haz makinesini devreden çıkardı. Şimdi herşey daha normalleşmişti..
Saat 10:30'da sinyal çaldı..
Şimdi Amadeus, 2075 yılının felsefe asistanı. Melankolik Şebek Amadeus ile 1750'lerin müzisyen ceddi, şebek büyüğü Amadeus Mozart arasındaki mitopoetik ilinti, yepyeni anlık hazların, beyinsel-duygusal çağrışımların kapısını açtı... Saat 10:30.. Anti depressant hapların alınma anı ve beş-on dakika içerisinde başlayan kendiliğinden canlılığın büyüme dönemi. Vivace..
Melankolik şebek Amadeus, yataktan ağır ağır kalktı, ayağını yatağın kenarındaki kerevetimsi basamaklara bastı..
Parlak, kızıl renkli, sentetik tüyden yapılma neşeli şebek tulumu, bir el uzatımlık yerdeydi..
Şebek Amadeus, şebek tulumunu, ferah bir iç çekmesiyle giydi..
Neo-Darvinci aydınlanmanın bir ürünü olarak o, önceki aydınlanmanın bir ürünü olan Amadeus Mozart'a müthiş bir ruhi yakınlık duyuyordu. Ezgilerdeki oyunbaz entellektüalizm onu büyülüyor, büyülüyordu..
Amadeus lakabını kullanması bundandı..
Kişilerin, beğenilerinden kaynaklanan lakaplarına, ruhsal yakınlıklarına göre sınıflandırıldığı galaksiyel imparatorlukta, B kategorisinde yurttaş Melankolik Amadeus, hazlarına, hayallerine, tutkularına en uygun ortamı sürdürmekten hoşnuttu.
Pavlov meydanına bakan 26 katlı gökdelenin 13'üncü katı mutlu bir ana rahmi biçiminde döşenmiş bu orta boy memur evi, iş yerine hiç gitmeden, bol entelektüel hazlar kovalayarak ve memuriyetinde terfi amacıyla hazırladığı, iki yıldır üzerinde çalıştığı tezi; hayal kurmak için bol bol zamana sahip oluşu, en çok da bu sonuncusu, onu gezegensel hayatın tüm şiddetine, tüm zorluklarına karşı koruyan bir gizem ve mutluluk çemberi oluşturuyordu. Fazlasını beklemiyordu.

12
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11

İki yıl önce nehirden cesedi çıkarılıp 820'nci caddedeki B tipi şebek mezarlığına defnedilen sevgili arkadaşı Şizoid Re-Re'nin kaybı, onu hem antidepressantların dozunu hafifçe arttırmak, hem de melankolik kuğu Lena'yla olan duygusal tutkusunu daha da güçlendirmek sonucuna yönlendirmişti.Lena'nın da kendisi gibi bir Melankolik olması, dostluklarını son derece güçleştiriyordu. Evlilik, benzer türler için hiç tasarlanamaz bir şey sayılırdı.

Amadeus, kızıl şebek giysisini üstüne geçirir geçirmez, lavaboda, ılık suyla yüzünü yıkadı, bilgisayarın başına geçti.

Önce AIRBUS kutusunda, sabah haberlerine göz gezdirdi.. 2075 yılının bu parlak Şubat sabahında, Saturn civarında esrarengiz bir patlama olmuş, iki uydu kaybolmuştu.

C şiddetinde bir tayfun, güney yarıküreyi baştan başa tehdit etmekteydi.

Gezegende, dört çeşit yeni virüs görülmüştü. İkisi deri, biri kas hastalığı, biri de korkunç bir gripti..

Sinüs 3 adlı öldürücü grip, bulunduğu coğrafi bölgeye yaklaşmaktaydı. Aşı demek, aşı olmak için eczaneye inmek demekti. Ah tembellik, anlık hazlarımızın yoğunlaştırıcısı, ana rahmindeki hayallerimizin güçlendiricisi tembellik.." "Yarın öğleden sonra acaba eczaneye inebilir miyim?" diye düşündü, kendisiyle tembel bedeni bu pazarlığa girişti.

Aynı anda, deprem alarmının keskin sinyali ile fırladı.

Şimdi hafif çarpıntıyı önleyemiyordu..

Kendini, oturma odasındaki çelik kasaya atar atmaz soluklandı. Deprem etkisini icraya başlamıştı.

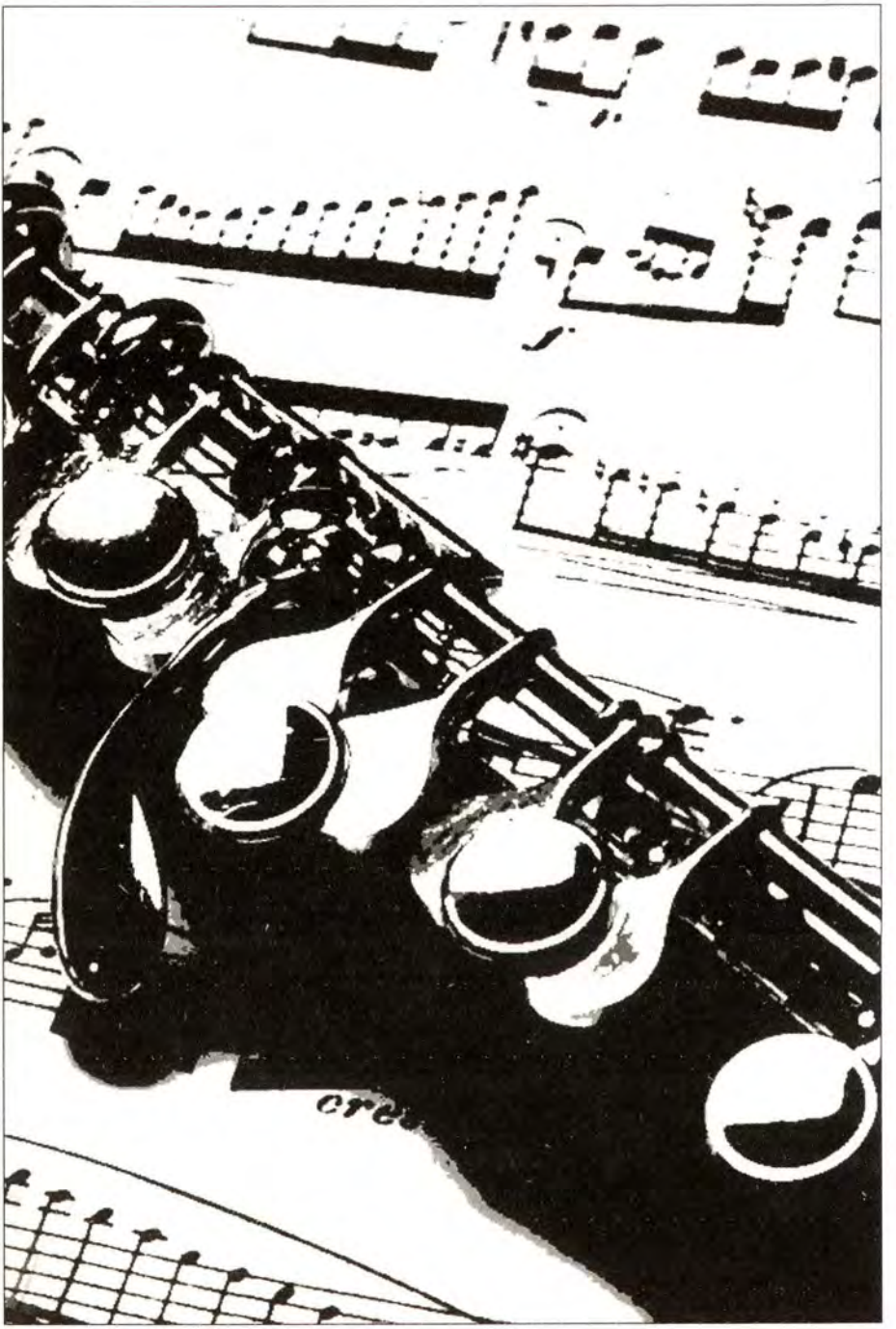
Şimdi, bir gidip bir gelerek, çatır çatır esneyen bu binada hâlâ oturmasının tek nedeni, burada kiraların gülünç derecede düşük oluşuydu..

2020'li yılların başlarında inşa edilmiş bu demode gökdelenin depreme bu denli dayanıklı oluşu, geçiştirilen bunca sallantıdan sonra ortadaydı. Herkesin yerdelenlerde yaşadığı bir çağda bir gökdelende barınmakta ısrar edişi, biraz fantezi, biraz da bütçe gereğiydi.

Dijital saatinde zaman tuttu Amadeus, "Dört dakka sürebilir, ancak şiddeti 4.1'den fazla değil.."

Ah yeryüzü, ah bilinmeyen bilimsel deneylerle çivisi çıkmış yeryüzü, ah korkular..

Alnında birikmiş hafif teri sildi, çelik kasada bekledi. Gündelik, olağan bir

olaydı ama her zaman, her yinelenişinde, bahçe içinde, tek katlı bir evi özletiyordu ona..

Geçen yaz ziyaretine gittiği İmtiyazlı Görevli arkadaşı Doris "Tembelsin Amadeus.. Bulunduğun mekanda bile terfi edemezsin.." demişti. "O tezi belki hiç bir zaman bitiremeyeceksin" demişti..Doris'in evi ortancalarla süslü bir bahçenin ortasındaydı. Gezegende tek tük kalmış "normal" tipi sinir sisteminin tüm imtiyazlarını komplekssizce sahiplenmiş bir kızdı Doris.. Üst düzey yetkililerden oluşan çevresi, dolgun geliri, göz alıcı yetkilerle donanmış bir hayatı vardı.. Çalışkan, neşeli, orta derecede, tam normal derecede tutkuluydu. Doris gibi bir kızla evlenmekle, gerçek bir terfiye hak kazanacak olsa da, Lena'nın aklı baştan alan güzelliği bu tür tasarıları bugüne dek engellemişti..

Dört dakika, yirmiüç saniye süren mini deprem bitince, Amadeus çelik kasadan çıktı. Tavandaki otomatik bilgisayar sarı sinyal veriyor, tehlikenin geçtiğini bildiriyordu. Hasara dair bilgiler yoktu.

Amadeus bir bardak su içti, soluklandı. Sonra gezegensel tekelin resmi gazetesi 'Airbus'a döndü. Bir süre daha haberler arasında gezindi. Gezegeni yöneten üçlü konsilin toplantı halinde olduğunu öğrendi, sonra 'Süblim orangotan' kutusuna giriş yaptı. Sanat, edebiyat spotları arasında gezindi, ilgisini çeken bir şey yoktu.. Daha doğrusu, biraz önceki deprem, sanata karşı motivasyonunu eksiltmiş gibiydi..

Amadeus şimdi kendini zorladı, dikkat kesildi. Zorladı, yeni bir giriş yaparak üzerinde iki yıldır çalıştığı tezin 1012'nci paragrafına döndü. "Şebek epistomolojisinde üçüncü aşama" adlı tezinin 1012'nci paragrafında "Kritik söylem kültürü" bahsine kilitlenmeye, biraz yol katetmeye niyetliydi.

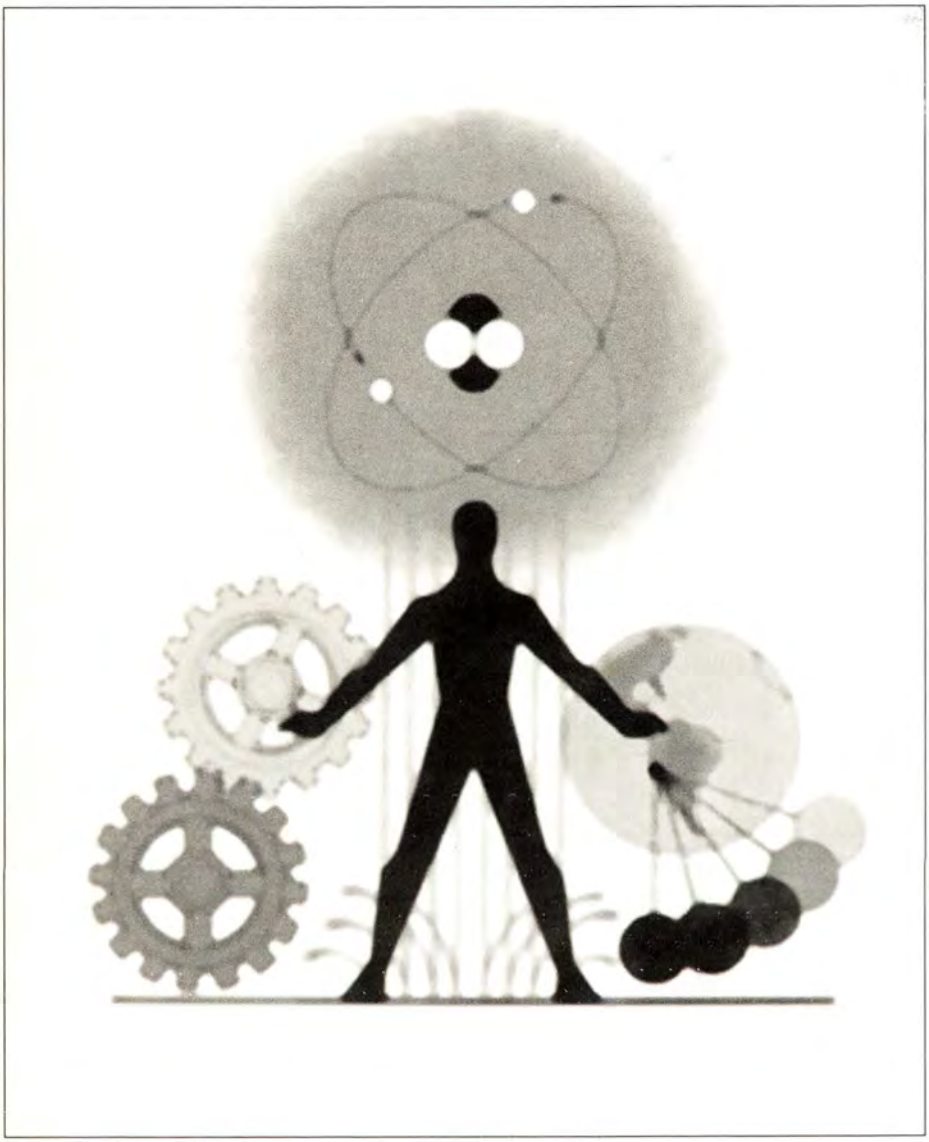
Freud, Marx, Pavlov gibi, Neo-Darvinci İkinci Aydınlanma öncesi düşünürlerin sağladıkları eleştirel gerilimin ve gizemci tekniklerin şebek türünün kavrayışını ne denli geliştirdiğini irdeleyen bu pasajlar, parlatılmaya muhtaçtı.

Amadeus durdu, düşündü:

"Kalksam, bir şeylerle oyalansam, bir saat sonra yeniden girişsem.."

Lena'yı çok özlemişti, Ay çevresindeki mor uyduda astronot Lena şimdi gecenin tedirginliğini sürdürüyordu. Terliyor, sarı perçemleri ılık ılık alnına yapışıyor muydu?

Lena hep ışınlı battaniyeler, fosforlu yastıklar kullanmayı seven Lena.. Bir haftadır aramıyor, bu da Amadeus'u çıldırtıyordu..

Amadeus bir kez daha Freud-Marx-Pavlov üçgenine dönmeyi denedi..
O, en çok Freud'u seviyordu..
Tanrı süblim bir yanılsamadır diyen, insan denen Şebeği kendisiyle, hazlarıyla oyuna tutuşmuş kancık bir uyunmaz olarak tasvir eden, Neo-Darvinci aydınlanmanın destani büyüğü kokainman ceddimiz Freud.. İnsan denen Şebeğin, evriminde yepyeni bir aşama katederek kendini tazelemesinde, yani miladi 2007- şebek takviminde Büyük Eşik adı verilen o muhteşem çizgiye ulaşmasında bunca etkin olan Freud, haz avcılığı kavramına da, bu süreçte ayrı bir kutsallık yüklenmesine kaynaklık etmişti.
2000'de, bilgisayara... 'I want coffee' 'Kahve istiyorum' cümlesini yazdıran ilk doğal şebekten bugüne, 2075'e kadar uzanan o kahramanlıklarla büyük geçitte, kutsal süreç, dört ayrı epistemolojik aşama kaydediyordu.
a) 'I want coffee' diyen ilk doğal şebeğin ışığında Darvin'e yeniden vurgu sürecinin başlaması.
b) 2015'te de, Angelicus Watkins tarafından, insanlığın en büyük ereği olan zihinsel şebekliğin, Darvin ışığında yeniden tarif edilmesi ve tarihsel şebeksel açıdan yeniden açımlanması.
c) 2015'den başlayarak, Freud, Marx, Pavlov ekseninin Angelicus Watkins ışığında yeniden değerlendirilmesi.
d) 2015'den günümüze, şebeksel gizemci meditasyon süreçlerinin tür arasında yoğunluk kazanması ve şebeksel hilekârlığın en ince boyutlarına ulaşması.
Sürekli hazzın bir hayat ideali olarak en yüksek ifade biçimlerine ulaştığı günümüzde, Amadeus'un tezi henüz fazlaca kuru ve fantezi yoksunuydu.
Şimdi Amadeus açısından, uzun meditasyon seanslarına, serebral haz noktalarının yoğunlaştırılmasına ihtiyaç vardı. Amadeus bunu çok iyi biliyor ancak gereğini bir türlü yerine getiremiyordu. Bir ara, bulunduğu binanın beşinci katındaki meditasyon merkezine kaydolmuş, yirmiüç şebekten oluşan sınıfta korkunç bir can sıkıntısına kapılarak bu işten hemen vazgeçmişti.
Yuvakim Toreos'un "5 Aşamalı Şebek Meditasyonu" kitabı-kişiyi renksel haz âlemine inisye eden- nesine yetmezdi. Her gün on dakika devam etse yol alacak, hem hayatı, hem bilimsel üslubu gelişecekti.
Tembelliğinin, kendisini çevreleyen şefkatsizlikten ileri geldiğini sık sık düşünür olmuştu.

Annesi ve babası, 28 yıl önce, Büyük Orangotan Ayaklanmasında, bir roketin evlerine isabet etmesi sonucu ölmüşlerdi. Aslında o ayaklanmada pek çok göçmen telef olmuş, şebeklerden pek bir zayiat verilmemişti. Annesiyle babasını yitirmesi kötü bir kaza, Amadeus için büyük bedbahtlıktı.. Nehirde boğulan arkadaşı Şizoid Re-Re'nin annesi, Şebek Anne, gelişme çağında Şizoid'i ne kadar ihmal ettiyse, kendi de yetiştiği yetimhanede o derece ihmale uğramıştı.

Şebek Anne'nin ihmali, Şizoid'in otuz yaşına varmadan çıldırıp akıl hastanesini boylamasına, kendisinin yetimhane serüveni de şaşmaz sakatlığına yol açmıştı.

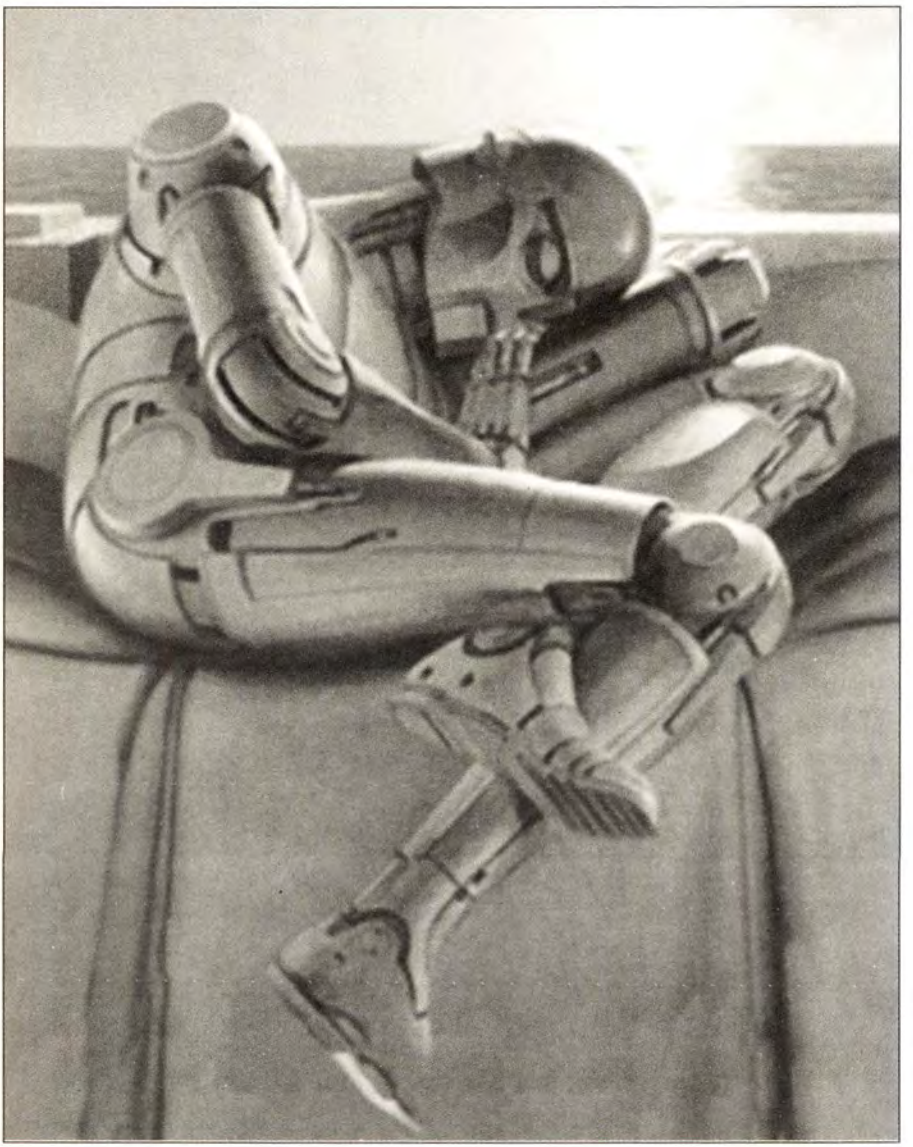
"Ah Şizoid, seni özlüyorum" diye geçirdi. Keder, kalbinden doğru sol koluna yayılmaya başladı.

Sonra hemen Lena'yı düşündü, saate baktı. Gezegensel saat 10:46. Şimdi ayda da geceyarısı. Lena bu saatte aranmayı sevmez. Uykusu kaçmış olabilir, arkadaşlarıyla gevezelik etmeye ay-kafelerinden birine inmese bile, bu saatte cep arayıcısının çalmasından hoşlanmayabilir. Onu, yalnız isimlerinden tanıdığı uydu arkadaşlarından kıskanıyordu.

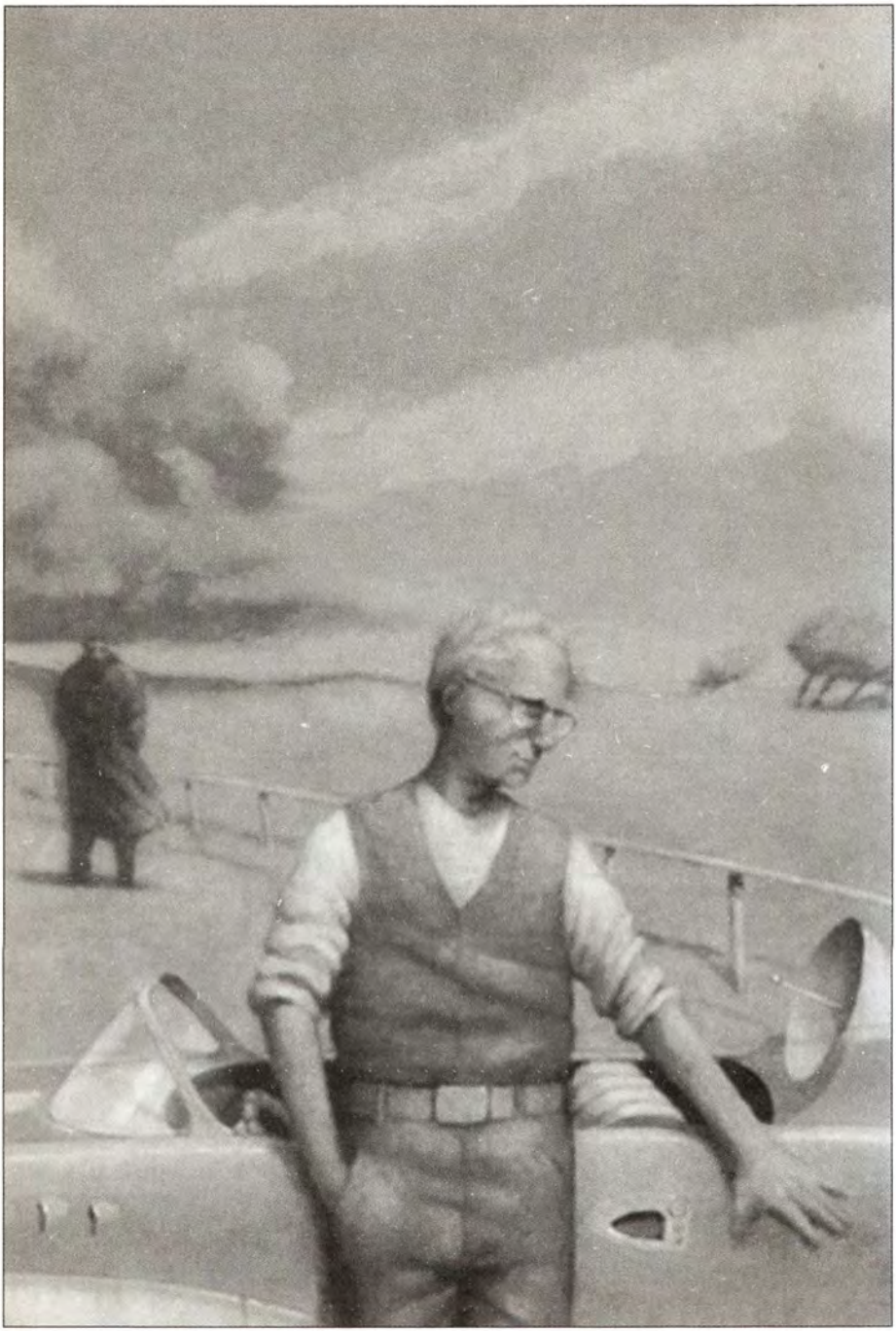
Psikostenik Jojo ve Megalomanyak Brutus.. Lena'nın hep sözünü ettiği iki uydu arkadaşı.. Lena'nın Brutus'tan, onun sorularından çokça söz eder oluşu kalbine garip bir sıkıntı verir olmuştu. Brutus güçlü kuvvetli, şımarık, buyurgan, hatta, küstah.. Tam Lena'nın hoşlanacağı tip.. Ancak bir melankoliğin bir megalomanyak'ı baştan çıkarması kolay değildi..

"Ah Şizoid" diye geçirdi yine içinden. "Sen benim en iyi dert ortağım.. Bıraktın gittin beni. Bıraktın.. Gereksiz yere."

Sonra, çoktandır aramadığı Şizoid'in annesi Şebek Anne'yi ve Şizoid'in kardeşi Şebek Burma'yı, Şizoid'in sağlığında hep uğradıkları birkaç mekânı hatırladı. Bu yerlerin hepsinden kaçıyordu. Şizoid'in şebek mezarlığındaki cenazesine de gitmemişti. Cenaze sırasında Marx sokağındaki Üranüs kahvesinde, titreyen elleriyle, yüksük kadehlerde konyak üstüne konyak devirmiş, beşinci kadehte de sarhoş olmuştu. Birden durdu.. Nicedir Manyak Arşimed'i aramadığını hatırladı. Şizoid'in en sevdiği kişi Manyak Arşimed. Nasıl olmuştu da bunca zamanı onun bir teselli kaynağı olabileceğini farketmemişti. Nasıl olmuştu da Manyak arşimed'i bu kadar ihmal etmişti. Şimdi, onu düşününce içi ışıyor, Hayvanat Bahçesini, Manyak Arşimed'in bahçedeki dayalı döşeli şebek kafesini, orada geçen güzel saatleri hızla anımsıyordu.

Elini arama cihazına uzattı, numaraları çevirdi, ekledi.
Evet, Manyak Arşimed'in o sıcak, sevecen, bas sesi.. "Alo.. Aloo.."
"Manyak, dostum, ben Amadeus" dedi. Manyak Arşimed'in pes tonda, renkli, sıcak kahkahası.. "Amadeus ha.. Vay canına hakikaten sağ mısın?"
"Kusura bakma" dedi Amadeus..
"Nerdesin?"
"Nerede olurum? Bu... evde.."
"İyi, iyi, evde otur.. Depremler bir yandan, virüsler bir yandan, hele bu orangotanlar üç gündür fena azdı. Sıkıyönetim sokağa çıkma yasağı da getiriyor.."
"Vay canına, haberim yok.." dedi. "Sabah ajansta böyle bir şeye rastlamadım.."
"Sabah yoktu, biraz önce fısıltı gazetesinden haber aldım. Bu orangotanlar yine fena azdı. Sen tezini bitirebildin mi?"
"Ne gezer.." dedi Amadeus..
"Bütün gün Wolfgang Amadeus Mozart dinliyor musun?"
"Dinlemez miyim?"
"Hep aynısın desene.."
"Hep aynıyım.."
Alıcının bir ucunda neşeli çocuk gürültüleri duyunca duraladı. "Manyak.. Alo Manyak.."
Manyak Arşimed'in sesi kaybolmuştu. Amadeus alıcıyı kapattı.
Çocuklar dolmuştur Manyak Arşimed'in çevresine. Muz, çikolata falan..
Manyak Arşimed, şehrin maskotu, sevgilisiydi. Hep giydiği kırmızı şebek kostümünün kuyruk kısmına çıngıraklar asıp dolaşmaya çıktı mı, bütün çocuklar peşine takılır. Bulmuştu o yolunu, rahat, tembel, tasasız hayatın yolunu. On yıldır, Hayvanat Bahçesinde, kendi eliyle yaptığı şebek kafesinde ikamet ediyordu. "İdeal şebek kafeste yaşar." Bu onun, Manyak Arşimedin parlak buluşuydu. Parlak buluşlarda onun üstüne yoktu.
Amadeus, Manyak Arşimed'in numarasını bir kez daha çevirdi. Alıcı çaldı, çaldı, cevap yoktu.
Amadeus içini çekti. Çocuklar üşüşmüştür başına.. Maskot olmak kolay mı? Aslında Manyak Arşimed ne virüslere, ne depremlere, ne orangotanlara metelik vermezdi. Kendisinin, Amadeus'un orangotanları bir kabus gibi algıladığı dönemde, bir gün Manyak Arşimed onu kenara çekmiş "Bana bak Amadeus,

bu orangotan meselesi senin bildiğin gibi değil" demişti. "Sakın takma bunları kafaya. Sistem orangotanlara bir kaba güç unsuru olarak göz yumuyor. Gezegendeki ilkellerin yoldan çıkmamaları, baskı altında tutulmaları için. Yoksa bir günde onların işini görür... "Ancak bu dediğimi pek bir yerde tekrarlama" diye ilave etmişti.

Tuhaf adamdı Manyak Arşimed. "Pek çok konuda derin bilgili, derin görüşlü yine de güdümlü olaylar karşısında sıradan vatandaş gibi konuşup kendini açığa vurmazdı.

Çalgı dolabındaki quartetler nihayete ermişti. Eine kleine. Nachtmusik" başlamıştı.

Saat şimdi 10:54'tü. Amadeus ne yapacağını düşündü.

İnip, beşinci kattaki pastanede merengli bir Marie Antoinette pastası mı yemeli, kendini sıkıp tezine mi çalışmalıydı..

Birazdan gündelikçi gelecek, alışveriş yapacak. Merengli pastayı sonraya bırakıp bilgisayarın başına geçti. Değişik kaynaklardan aldığı notları taramaya başladı.

Angelicus Watkins'in 2017'de kaleme aldığı "Şebekleşme Cesareti"nden topladığı ibareleri gözden geçirdi.

"Şebekleşmeyen şebekleştiremez."

Yine Lena'ya kaydı aklı. Özeleştiri yaptı.

"Ben yeterince başarılı bir şebek olabilseydim Lena'yı da şebekleştirmem mümkün olurdu.."

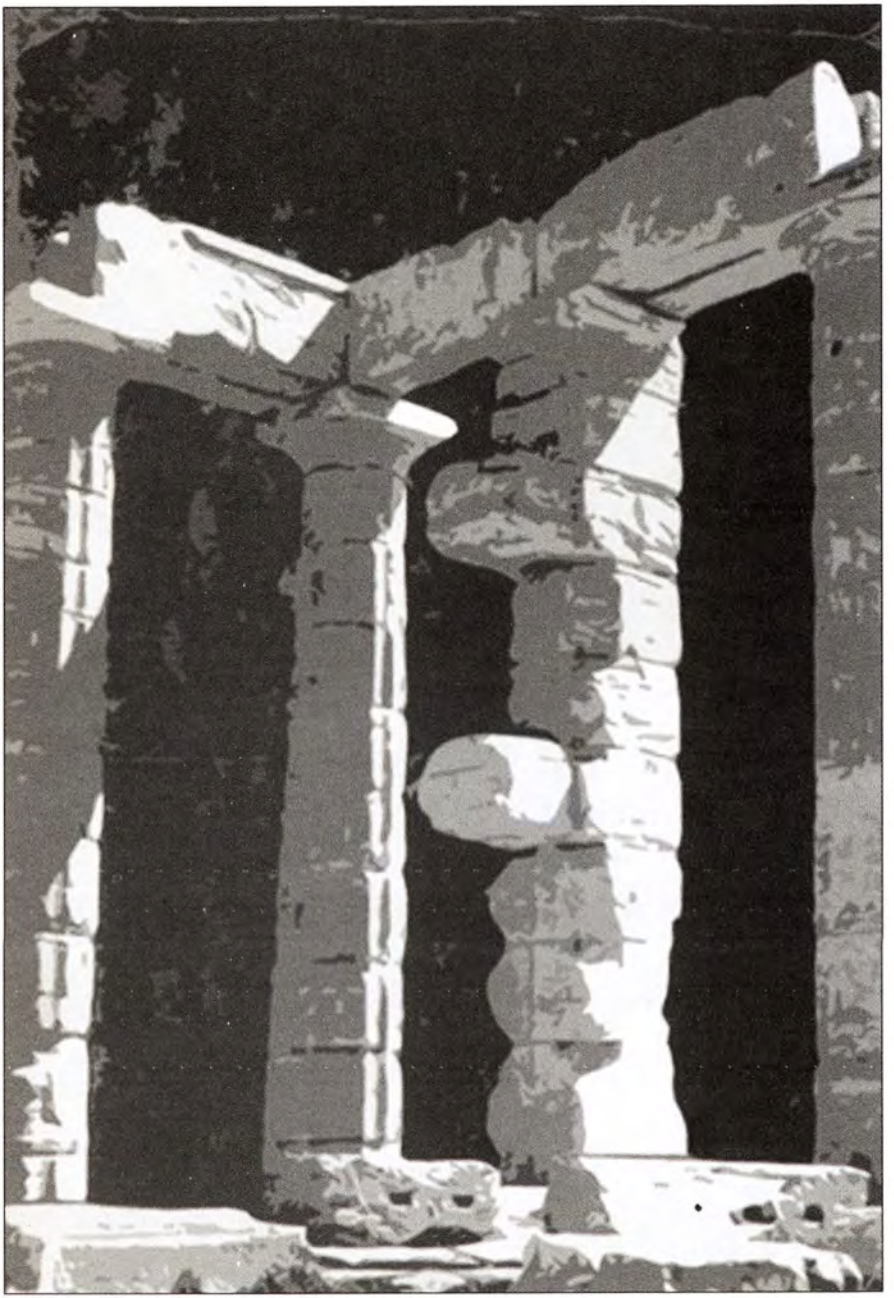
Derinlere daldı. Yetimhanede başlayan çocukluğu, melankolik takıntıları, yalnızlık duygusu...

Oyunbaz, havai, vurdumduymaz olabilmek.. Tam bir şebek olabilmek.. Aklın, duyguların parazitlerinden kurtulup duyumları iyi çalıştırmak.. Muhteşem Şebek İmparatorluğunun uyumlu, verimli, başarılı, buluş sahibi bir bireyi olabilmek..

Kilimanjaro'da tatildeyken bir sabah, Lena'yla kayağa çıkışlarını anımsadı.. O tatilde kısa bir süre ikisi de tam şebekleşmişken, adeta çevredeki şebeklere tümüyle uyum sağlamışlardı. Bir gece lokalinde herkesin birbirine sunduğu kepçe kepçe sıcak şarap.. Sarhoşluk, karlarda alt alta, üst üste yuvarlanmalar..

– "Ah Amadeus, ne muhteşem bir şebeksin.."

Ancak, hayır, sürmemişti.. Sürmemişti bu balayı. Klimanjaro dönüşü yurda gelişte yine aynı melankoli..

Bir daha da kayağa çıkmamışlardı.. Lena çalışmaktan, kendisi tembellikten.. Sevdiği kadın için bile zahmete girmeyecek kadar tembel ve pasifti.

Bir an toparlandı. Hiç değilse meditasyon yapmaya çalışmalıydı. Bu, içinde bulunduğu korkunç kısır döngüden tek çıkıştı. Değişmek, içerden değişmek, kapıp, koyuvermek, şebeksel konsantrasyon..

Yatağa gitti. Yavaş yavaş şebek bağdaşı kurdu. Aldığı bir kaç derste öğrendiği temrinleri hatırlamaya çalışıyordu.

Tüm kaslarını gevşet.. Kafanı boşalt.. Lena'yı, tezi, yetimhane müdürünü, Şizoid'i, herkesi, herşeyi unut.. Kaslarını gevşet.. Gevşet.. Hazlara dal.. Duyumlarını haz dolu hayali sahnelerle geliştirmeye bak..

Kilimanjaro'da kar..

Hawai'de surf..

Ünlü çok ünlü bir besteci olmak.. Bir orkestra şefi.. Wolfgang Amadeus Mozart..

Olmuyor, olamıyordu..

Duyumları çok zayıftı.. Hazza dönük iradesi çok zayıftı. Yetimhane müdürü Grotyüs'ün gaddar hatırası çocukluğundan doğru, tüm hayatına hükmediyor, yaşam sevincini bastırıyordu.

Yeniden, bir kez daha denedi..

"Maymundan geldik, Şebeği arıyoruz..

Maymundan geldik, Şebeği arıyoruz.."

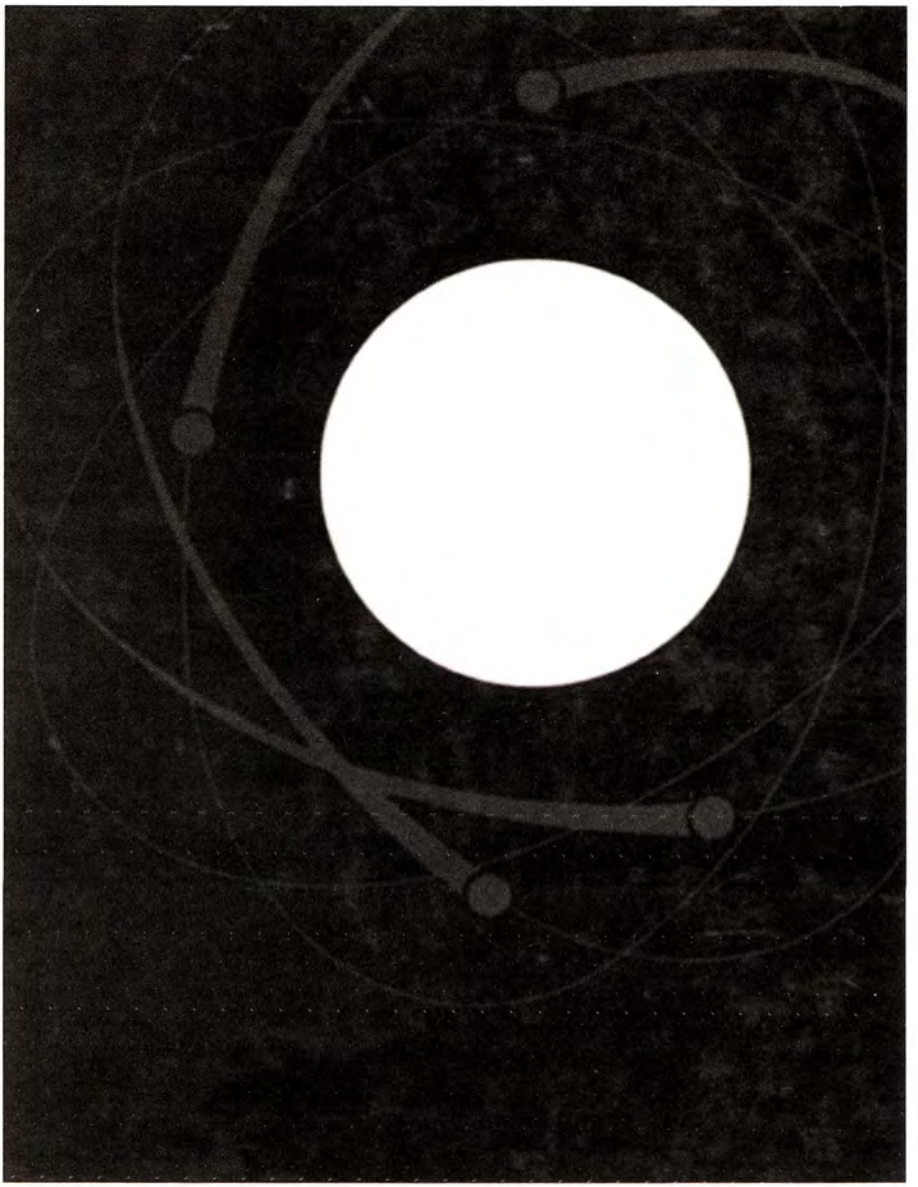
Gözlerini sımsıkı yumdu, turuncu ışığı, ortasındaki Şebeği hayal etmeye çalıştı.

İlk basamağı gerçekleşmeyen meditasyon, ikinci basamağı turuncu ışığa ve ışığın ortasına oturan Şebeğe geçit vermiyordu. Olmuyordu, bir türlü olmuyordu.

"Enerjim az.."

Böyle düşünerek soldaki düğmeye bastı, otomatik buzdolabından, otomatik kol aracılığıyla balık yumurtası çıkardı. Başucunda duran cep çakısıyla bir iki dilim kesti. Ağzına attı.

Tadı damağında yayılırken birden kafasında, teziyle ilgili parlak bir fikir ışıdı. Angelikus Watkins'in şebek ideolojisinin, Yuvakim Tereos tarafından, meditatif bir gizemciliğe dönüştürülmesinden önce insanlığın bir bölümü, maymundan gelmiş olma gerçeğine ve türün derin benliğinde yatan "Şebeği geliştirme"

idealine bir hayli direnmişti. Bu direnci, kendi kabiliyetsizliğinden kaynaklanan psikolojik durumun ışığında edebileştirmek, tezine müthiş güncel, incelikli bir boyut katabilirdi. Üçüncü bölümün ikinci yarısında "Şebek ideolojisine direncin derin nedenleri" altbaşlıklı birkaç sayfa..

"İşte parlak buluşu" diye düşündü. Tezin yönetim hocası kaç kez sübjektifizmin erdemlerinden söz etmiş, şiirli, renkli bir üslubun vurgulanmasını ne kadar önemsediğini belirtmişti. Bütün bunlara rağmen, Amadeus'un üzerinde çalıştığı işin bam telini kavraması, uygulayacağı edebi-felsefi noktayı yakalaması bunca uzun zaman almıştı.

Birden iletişim aygıtı sinyal verdi. Düşüncelerden kopan Amadeus gerginleşti. Tam konsantrasyona girmek üzereyken, kim olabilirdi kendini arayan

"Alo.. Ben İrina.."

İrina, Zürafa İrina..

Her zamanki incelikli, sevecen, konuksever tavrıyla ince, kendisine niçin günlerdir dairede görünmediğini soruyor, amiri Gergedan Hugo'nun yakında homurdanmaya başlayacağını ikaz ediyordu.

Amadeus teziyle ilgili önemli aşamalar kaydettiğini, günlerden beri "Şebek ideolojisine bireysel direncin derin kollektif nedenleri" adlı bir bölümle meşgul olduğunu anlattı. Yazdıkları, Hugo'yu heyecana sevk edecek cinsten şeylerdi. Freud'a, bilinçaltının karşıtlıklarına bol atıf..

İrina buna samimiyetle memnun olmuştu. Onun pekçok arkadaşı vardı ama hüzünlü Amadeus'la düşüncelerini paylaşmayı çok severdi.

"Sublim Orangotan'ın altıncı sahifesinde Orestez Humberdos'un, klip eşliğinde okunan, kuğularla ilgili bir şiir var. Marsta gümüşi bir ışıkta danseden kuğu figürü. Tam şenlik.. Gördün mü?" dedi.

Amadeus, sabahki depremin verdiği sersemlikten, sanat ve edebiyat sayfalarına pek dikkat edemediğini belirtti. O şiiri derhal arayıp bulacaktı. İrina'ya teşekkür etti. Tam bir haftadır Lena'dan haber alamadığını ekledi.

Gerçek bir dert ortağıydı İrina. Sabır ve başarılar dileyerek ekledi. Lena aydan döndüğünde hep birlikte patene giderek tropikal kokteylden içeceklerdi. Ayrıca 48. sokakta "Yeşil Glayöl" diye bir bar açılmıştı. Tarçınlı rom servisi yapılıyordu. Her yer seralarda büyütülmüş yeşil glayöllerle süslüydü. "Ne romantik" dedi Amadeus.. İrina "Kendine iyi bak" diyerek kapattı. Gezegensel

saat 11:59'du, kapı anahtarla açıldı. Gündelikçi gelmişti. Kurşuni göçmen üniforması, tesettür niyetine saçlarını örtmeye yarayan ucuz kumral göçmen peruğu, elinde kocaman perlon torbası...

"Hayırlı sabahlar beyim"

"Günaydın Fatma.. Epey geciktin.."

Bir kızkardeş sevecenliğiyle gülümsedi Fatma.

Martın dokuzunda büyük deprem varmış bayım, duydunuz mu?"

"Duymadım Fatma"

"Orangotanlar, galaksideki ülkemizden bütün gezegeni sallayacaklarmış."

"Bıktım bu kehanetlerden Fatma.."

Fatma mahçup mahçup gülümsedi. Alnındaki teri sildi.. "Yollarda çok zorluk çektim bayım. Orangotanlar bir çok olaylar çıkarmışlar, her yer inzibat kaynıyor. Gelmeseydim sizi merak edecektim. Metro seferleri belirsiz bir süre için durdurulmuş. Her yerde aramalar falan yapıyorlar. Kayınbiraderimin motosikletiyle geldim.."

"Kargo trenleri işliyor mu?"

"Kargo ve market trenleri ara sıra işliyor ama herşey aksamış. Her an sokağa çıkma yasağı ilan edilebilir bayım.. Bugün fazla gecikmeye gelmez. Bir an önce inip bir market treni yakalamalı.. Size azıcık yiyecek stoku yapmalı. Bakarsınız birkaç gün sokağa çıkma yasağı olur, gelemem falan."

Fatma bilgisayarın önünden kalem kağıt alır..

"Bira ister miydiniz bayım?"

"Bir kasa bira.. Bol ördek, bıldırcın, sülün, karides konservesi, ananas konserve.."

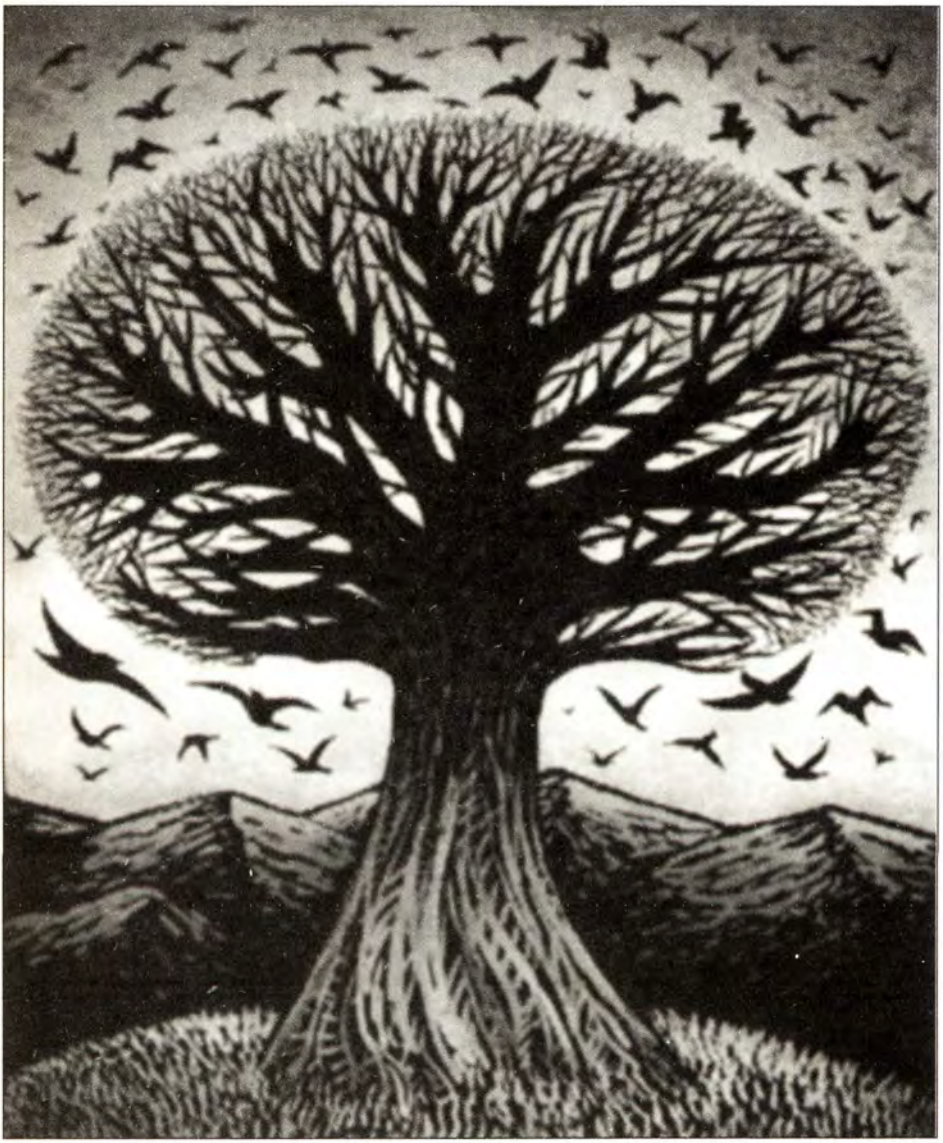
Dışarda önce büyük bir patlama, ardından dalga dalga yayılan orangotan hırıltıları duyuldu.

Fatma pencereye seğirtti. "Bir yerlerde roket atıldı bayım. İş büyüdü, Acele etsem.."

"Hep telaş edersin Fatma. Yok birşey.."

"Orangotanların asıl derdi sizlerle değil bayım. Bizlerle.. Dün gece bizim mahallede büyük patlamalar oldu. Çok hırıltılar duyduk."

"O hırıhtıların tamamen efekt olduğunu hâlâ bilmiyor musun. Hatta roket patlamaları bile show." Sesi keyifliydi. "Siz Z.Ö.'ler fazlaca evham ediyorsunuz. Birileri hoparlör kullanarak korku yaymaya çalışıyorlar. Hep böyle olmuştur. Bunu yine de benden duymuş olma." "Son ayaklanmada orangotanlar hep

bizlere, göçmen mahallerine saldırdılar. Onların asıl dertleri bizlerle."
Fatma alışveriş listesini tamamlarken Amadeus yatağına uzandı. Esnedi.
"Aşağıya inmeden azıcık pencereleri aç" dedi Fatma"ya.
"Pencereler açılacak gibi değil bayım. Dışarsı müthiş antiseptik kokuyor. Bulaşıcı virüsler geliyormuş."
"Anlaşıldı" dedi Amadeus. "Biraz havalandırmaya çalıştır. Manolya spreyi sıkarız."
"Havalandırma da antiseptik kokuyor"
"Anlaşıldı" dedi Amadeus..
İki aydır sokağa çıkmadığı için havanın tazesiyle bozuğu arasındaki farkı unutmuştu. "Gelirken paket kutusuna bakın. Belki postadan bir şey vardır" dedi. Fatma "Olur beyim" diyerek çıktı. Amadeus çalgı dolabının ayarına dokunmuştu. "Eine kleine Nachtmusik ve "Türk Marşı" bitmişti. Programı "Sihirli Flüt"'ün ilk bölümüne ayarladı. Sırtüstü uzanıp üvertür'ü dinlemeye koyuldu. Amadeus bir süre için kendini Sihirli Flüt'ün büyüsüne bıraktı Dışarda fasılalı roket patlamaları duyulunca sesi biraz yükseltti.
İrina'nın anlattığı yeşil glayöllü barı düşündü. Demek 48'nci sokakta. İrina'nın sevecen dostluğunu düşündü, onun Gergedan Hugo'yu nasıl yatıştıracağını düşündü. Aradığı iyi olmuştu İrina'nın. "İrina benimle ilgili sorunda Gergedan'ı iyice uyutabilir" Tezine ilaveler yapmak için epey vakit kazanmış oluyordu şimdi. Bir iki hafta oyalanabilirdi.
Roket patlamaları ve orangotan hırıltıları yinelendi, kapı anahtarla açıldı. Fatma girdi. Soluk soluğaydı, rengi atmıştı.
"Tam alışverişi yaptım, metronun merdivenlerinden çıkıyordum, aralıktan kocaman, tüylü bir orangotan fırladı önüme, peşinden de turuncu tulumlular kovalıyordu." Durdu, soluklandı. "Az kaldı çarpıyordu bana bayım."
"Korkma" dedi Amadeus. "Bir şey olmaz"
"Nasıl korkmam beyim. Bir hafta önce bizim bir mahalle ötemizde, kaç kişiyi boğazlamışlar" Cesetlerin yanında orangotan kılları ve onlara ait bildiriler bulundu." Yutkundu, gözleri doldu, "Defolun bu topraklardan pis Z.Ö.'ler yoksa hepinizi boğazlayacağız' yazıyordu.
"Sana söyledim ya, maksat korkutmak, sadece korkutmak." "Ama gerçekten de boğazlanmışlardı o üç kişi. Hep boğazlanıyorlar. Yıllardan beri.. Bizleri gerçekten çıkarmak istiyorlar buradan."

"Siz de gelmeyin" dedi Amadeus yumuşak bir sesle. Sesinde acıma vardı. Fatma'nın gözlerinden bir damla yaş aktı. Alçak sesle, önüne bakarak konuştu "Keyfimizden mi geliyoruz bayım.. El diyarlarında keyfimizden mi sürünüyoruz? Doğduğumuz topraklar kargaşa içinde. Orada yaşamak artık o kadar zorlaştı ki."

"Öyleyse burada, geldiğiniz yerde rahat durun. Din tebliğine min tebliğine kalkmayın. Dininizi mininizi kendinize saklayın."

"Biz mi din tebliğ ediyoruz bayım? Ne zaman, hangimiz din tebliğ etmiş?"

Amadeus gülümsedi, başucundaki çekmecenin üst gözünü hafifçe çekti. Yırtık, buruşuk bir kağıt ve toz yeşili bir broşür çıkardı.

"Al şunları oku."

Fatma saf saf okudu. "Ey kendini şebek sanan insan kardeş. Sen şebek değilsin. Adem Aleyhisselam'dan indin. Adem'in de bir Yaratıcısı var." Fatma boş boş baktı. Broşürü karıştırdı. Yutkundu.. Amadeus "İşte" dedi. Bundan iki hafta önce, alt kattaki bara indiğimde dönüşte, bunu kapının altında buldum. Nasıl giriyorlar bu binalara, nasıl cüret ediyorlar. Bir ara kapıcı Hüsrev'den şüphelendim, göz mu yumuyor bunlara diye."

"Hüsrev yapmaz bayım. Kimseye kapıyı açmaz."

"Pekiyi nası oluyor? Nasıl oluyor da gün ortası,buralara kadar çıkıp bildiri mildiri dağıtabiliyorlar. Birileri birilerini arkalıyor bence.. Gezegende bütün istikrarı bozan işte bu gevşeklik, bu uyumsuzluk.."

Kısa bir sessizlik oldu, Fatma önüne baktı. Sonra yumruğuyla gözyaşını silip kapının altındaki bira kasasına döndü. Biralar mutafağa taşınırken "Karides almaya çekindim bayım" dedi. "Kredi defterinizdeki tüm fişleri oraya yatırmam gerekecekti. Size sormadan alamadım. Orangotanlar banliyödeki şehir karides havuzunu havaya uçurmuşlar. Fiyatlar fırlamış."

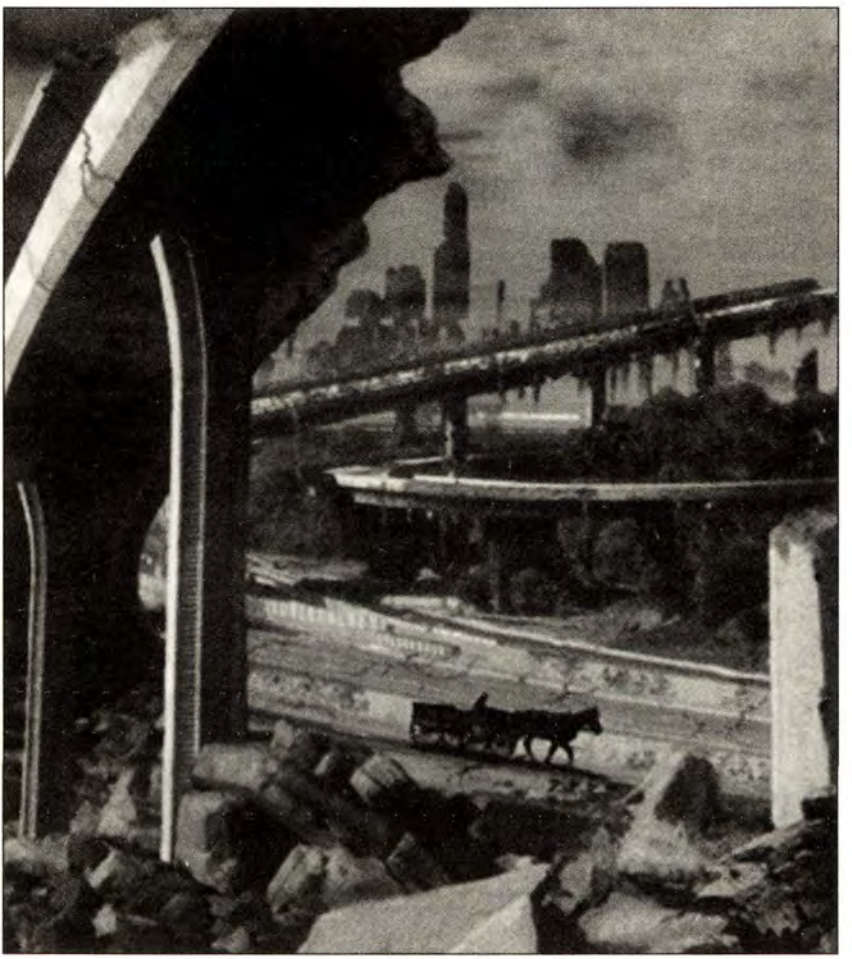
"Pekala" dedi Amadeus.

Pavlov meydanından doğru mart kedisi miyavlamasını taklid eden sirenler yükselmeye başladı.

"Sombart Sombart geldi beyim. Bir siparişiniz var mıydı?"

"Önceki gün bir sipariş vermiştim" dedi Amadeus.

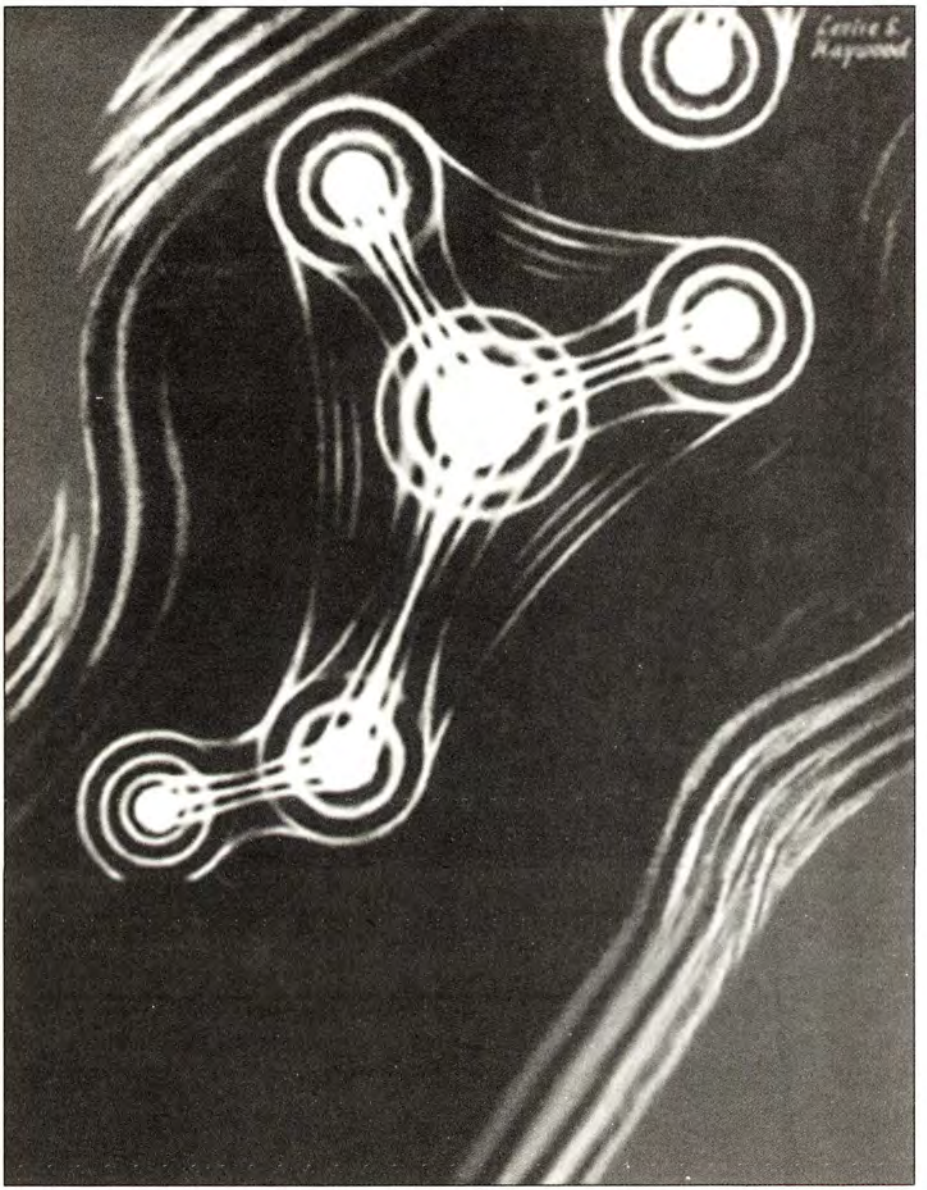
Mart kedisi sirenleri yeniden yükseldi, bir süre sonra kesildi. Şimdi bütün mahalleye hoparlörle "Müjde müjde Sombart Sombart geldi, siparişleriniz geldi" şarkısı yayılmaya başlamıştı.

Fatma pencereden baktı, dalgın dalgın söylendi. "Hayret beyim, hayret."
"Neymiş?"
"Bu Sombart Sombart ekibi, en karışık zamanlarda seferlerine ara vermiyorlar bayım. Sokağa çıkma yasağında bile geliyorlar, bizim mahalleye. "Buralara da geliyorlardır. Vızır vızır, yine dört saattir satış yapıyorlar."
"Onların araçları zırhlı. Koruma konvoyları da var. Neden korkacaklarmış?" diye güldü Amadeus.
"İki sene önce, bir sıkıyönetim zamanı, bir el bombası düştü bunlardan birinin üstüne. Korkunç gürültü oldu. Ben camın önündeydim, yere yapıştım."
"Arabalar zırhlı dedim ya, içerdekilere bir şey olmamıştır.."
"Gerçekten de olmamıştı bayım. İçerdekiler burunları kanamadan çıktılar. Hatta gülüşenler vardı."
13 kat aşağıda, sokak kapısı çalınınca, Fatma seğirtti, kapının yanındaki diyafona bastı. "Kim o?"
"Sombart Sombart.."
Fatma sokak kapısını açan otomatiğe bastı. Dışarda, mart kedisi taklidi siren cırtlak sesler çıkarıyor, satış ekibinin mikrofonla yayınladığı şarkı tiz perdeden mahalleyi çınlatıyordu.
Asansör kapısı açıldı. Kırmızı şebek tulumu giymiş iki satış memuru göründü.
"Siparişleriniz geldi.."
"Buyrun" dedi Fatma..
Birinci memur elindeki mor fiyonkla süslü küçük kutuyu Amadeus'a uzattı.
"Mars taşından pudriyer ısmarlamışsınız bayım. De Luxe serisinden 820'nci numune.."
"Şurayı imzalar mısınız?"
Amadeus gösterilen yeri imzaladıktan sonra aceleci bir şekide paketi açtı. Bir hafta önce Lena için bilgisayardan ısmarladığı Mars taşından yapılma pudriyeri merak ediyordu.
Kutuyu açtı. Sarı pudriyeri alıcı gözüyle seyretti. Pudranın mat tonu tam kıvamındaydı. Pudriyerin kapağındaki tek inci sevimliydi.
Memur, "Yanımızda yeni bir ürün daha var" dedi. "Meditasyon gözlüğü" Yeni olduğu için yüzde iki indirimli." Cevap beklemeden, arkadaki memur el çabukluğuyla elindeki orta boy paketi açmaya koyuldu.
"Denemek istemez misiniz? Gündelik meditasyonda randımanı yüzde doksan

yükselten bir araçtır... Bir mucize.. Elenora Schiffitz'in özel bir kreasyonu.."
Amadeus kutudan çıkan gözlüğü evirip çevirirken, memur kutudan bir kulaklıkla portatif birbilgisayar, bir kumanda aracı ve bir broşür çıkardı.
"Programlardan birini seçerseniz size sanal gezintilerimizden birini sunalım."
Sonra broşürden okudu. "Amazon'da Yeşil Gezinti" "Piramitlerde Düşünsel Macera" "Hawai'de ılık neşe" "Marsta sabah düşünceleri" "Ayda fantastik" "Kutuplarda beyaz arayış" "Köyde Huzur.."
Amadeus bir süre düşündü. Sonra "Şu Hawai'ye bir bakayım" dedi.
"Hay hay bayım.. şöyle rahat bir koltuğa oturur musunuz?"
Amadeus döndü, arkasındaki koltuğa oturdu. Memur gözlüğü ve kulaklığı monte ederken "Şöyle arkaya yaslanın bayım" dedi.. "Şu kumandayı alın. Bu düğme hızlanmayı, şu düğme yavaşlamayı sağlar. Herşey keyfinizce olsun."
Memur, bilgisayarda bir düğmeye bastı.
Amadeus üç boyutlu bir evrende, esrarengiz bir hışırtının eşliğinde uçmaya başladı. Hışırtı zaman zaman ılık bir fısıltıya karışıyor, "Gevşe, gevşe, gevşe" kumandası, gözlerindeki renk ve ışık aydınlanmayla senkronize olunca, haz dolu bir sarhoşluk bütün bedeni sarıyordu. Şimdi sarı, şimdi mavi, şimdi yeşil hakimdi. Bir an göz alıcı bir zümrüt denizinin yüzeyinde uçuyordu. Bir an billur şekillerden aşağı kayıyordu.
"Gevşe, gevşe, gevşe, gevşe..
Maymundan geldik Şebeğe gidiyoruz.
Gevşe.. gevşe.. gevşe.."
Martı çığlıklarını çağrıştıran elektronik efektler eşliğinde, mercan renkli panolar, gözlerinden kaslarına efsunlu bir lezzet dolduruyordu. Şimdi, uzak tatlı, dalga hışırtıları ve üç boyutlu bir uçuş hali zihninin derinlerinden tüm kaslarını sarmaya başlamıştı..
Amadeus birden içgüdüsel bir tepkiyle yerinden doğruldu.. "Yeter, yeter çıkarın şunu"..
"Ne var, bayım?"
"Sıkıldım. Fena halde tembelliğe alıştırır bu insanı.."
"Ama bayım"...
"Çıkarın, sökün şu telleri üstümden.." Sinirli hareketlerle bağlantı kablolarını çıkarmaya girişti.. Önce sonsuz bir kışuykusunu, daha sonra ölümü çağrıştırmıştı ona biraz önceki deneyim. Yaramamıştı.
Kapı çalındı.

Louise E.
Haywood

Fatma kapıyı açmaya gitti ve birazdan elinde orta boy bir paketle geldi.
"Bayım, Hüsrev getirdi bunu. Özel Kargo, Çok Acele Servisinden, özel ulakla gönderilmiş.. Sanırım Ay Merkezinden.."
Amadeus tıkanacak gibi oldu.
Paketi almış, parçalarcasına açmaya başlamıştı...
Gelen, Astronot Lena'dandı. Lena, kısacık bir notta, Megalomanyak Brutus'le yıldırım nikahla evlendiğini bildiriyor, yedi yıllık dostlukları müddetince Amadeus'un kendisine hediye ettiği bir kaç parca imitasyon mücevheri iade ediyordu.
Olduğu yerde yığıldı Amadeus, dudaklarından büyük bir inilti duyuldu.
Herşey bitmişti.

II. MANYAK ARŞİMED

Şehrin maskotu, çocukların sevgilisi, hayvanat bahçesinin yıldızı Manyak Arşimed, göze o kadar hoş gelen otuz yıllık meskeni, şu mahut yaldızlı kafesin her bucağını ziyaretçilere açık tutardı...

Ve kafes, ziyaretçilerle dolup taşardı..

Kafesin bir yanında bulunan, son model görüntü aygıtında, çocukların ilgisini çekerek çeşitli çizgi filmleri, ortada mesaj kutusu; oyuncak, yiyecek ve şeker sepetlerinin bulunduğu masa; bir yanda, canlı bir bölmede yer alan mütevazi yatak. Kafesin parmaklıklarını, Manyak Arşimed'in belediye reisinden, Alkolsüz Yaşam Derneği'nden, sivil kuruluşlardan aldığı gurur madalyaları, kafesi ziyaret etmiş medya ünlülerinin imzalı fotoğrafları süslüyordu...

Bütün bunlar, Manyak Arşimed'in kamulaştırılmış yaşamının seyrini ziyaretçilerin ilgisine arzeden, onu hal ve tavırlarının tüm şirinliği ve çekiciliğiyle gözler önünde tutan bir seyrin ayrıntılarıydı.

Manyak Arşimed günün her saatinde, kuyruğunun ucunda minnacık iki çıngırak bulunan turuncu şebek giysisiyle bu kafeste dolaşır, ziyaretçilere fotoğraf için resim verir, resim imzalar, yazılı mesajlara cevap gönderir, çocuklar için oyunlar, sohbetler düzenlerdi...

O iri, heybetli yapısı, heybetli görünümü, tatlı yüz ifadesi, rahat tavırları, neşe, ferahlık, huzur saçan o kendine has karizması ile sürekli gönülleri ferahlatan bir kahramandı...

Çocuklar için düzenlediği sohbetlerde neşeli, ferah ve iyimser olmanın sırlarından söz ederdi. Siyaset, kamu felsefesi, gezegensel hayatın zorlukları... Bunlar onun konu alanı değildi...

Zaman zaman, onun, yatağında bağdaş kurup, gezegendeki pek çok birey gibi şebek meditasyonu yaptığı görülürdü...

Ancak, yatağın başucuna yakın bir noktada, girişi, yerdeki tahta bir kapakla örtülü, merdivenle inilen bir mahzencik vardı ki, Manyak Arşimed'in ambar olarak nitelediği bu yeraltı bölmesinde, günün bazı zamanlarında, gözden yittiği vakit aralıkları olurdu da, kimsecik, nedense, bu bölmenin, bu gözden yitmenin gizini merak etmezdi...

2075 yılının bu sorunlu, patırtılı, sokak yaşantısı itibariyle gerilimli bahar öğleninde, Manyak Arşimed, o günkü olağanüstü olayların etkisiyle tamamen tenhalaşan ortamı – her yerde in cin top oynuyordu – ganimet belleyerek, yatağın başucundaki ambar kapağına yaklaştı, kapağı açıp, on beş

yirmi basamaklı merdivene yöneldi, dört basamak indikten sonra, mahzen duvarındaki ışığı yaktı, şimdi üstte kalan kapağı, içerden, özenle kilitledi. Ambarda, Manyak Arşimed'in her ihtimale karşı, ambar işlevini vurgulamak için istiflediği birkaç çuval kuru soğan, sarmısak, bir sepet patates, kuşyemi olarak zaman zaman işlerliğe sokulan kuru mısır, birkaç kutu kuru incir ve üzüm, eski bir çocuk arabası, kırık bir bisiklet ve mandolin vardı...

Manyak Arşimed dipteki sandığı açtı. Sandıktaki kırık oyuncak yığınının altından, soluk mavi renkli bez parçasını çıkardı, bezi bir kaç metre karelik boş alana özenle serdi, ayakkabılarını çıkardı, bez parçası üstünde dimdik durdu. Bir an iç geçirip durakladı.

Sonra ellerini kulakları hizasında kaldırarak namaza başladı...

Manyak Arşimed, şimdi üstündeki turuncu şebek giysisi, kuyruğunun ucunda, kıpırdadıkça, sıngırdayan minnacık çıngıraklar ile miraç ediyordu...

Dış görünümü ile iç âlemi arasındaki zıtlığı inanılmaz bir olgunlukla aşmış, sindirmiş, içsel olarak altetmiş biriydi.

Dinini sıkı sıkıya gizlemek zorunda kalmış bütün insanlar gibi, gizliliğin inancına kattığı ayrı bir gizemin tüm esrikliğini tadıyor; bu gizli aşkının etkisiyle, günün engellemelerle, boş laflar, boş eylemler, saçma gösterilerle dolu mecburiyetlerinden, görünürdeki kamusal esaretinin tüm yavan ve yapmacık zorunluluklarından sıyrılıyor, tüy gibi hafifliyordu. Derinden soluklanarak fısıldadı:

"İhtinas sıratel müstakim..."

Muhayyilenin, saf, uçuk mavi, uçuk pembe uzamında gözalabildiğine uzanan o eşsiz, ince köprü...

Sonsuza giden...

Sonsuzu arayan...

Dinlendiren, arındıran, sevindiren..

Saflaştıran...

Namazını bitirince, Manyak, bir süre seccadenin üstünde oyalandı...

Tesbihini aldı.

"Destur Hazreti Pir..

Destur Hazreti Şeyh"

Sonra bir bir, tane tane, Allahın isimlerini çekerek, başını bir sağa, bir sola eğerek, gündelik dersinin lezzetini tatmaya koyuldu. Bir an sonra, mahzenin

tepesindeki kapakta, hafif bir tıkırtı duyulunca, Manyak Arşimed, kulak kesildi; ara vermeyerek dersine devam etti.

Esmalarını tamamlayınca, toparlanıp kalktı, ayakkabılarını giydi.

Tesbihle seccadeyi özenle yerine yerleştirdi. Üstlerini örttü. Ambarın merdivenlerinden yukarıya çıkmaya koyuldu. Merdivenlerin nihayetine varınca kapağı hafifçe itti.. Kapağın kenarına çömelmiş bekleyen Gezginci Abu'nun kumral, güleç, aydınlık bakan neşeli yüzüyle karşılaştı...

"Selamünaleyküm" dedi Gezginci muzip bir gülüşle...

"Aleykümselam"..

Göçmen üniforması giyimli Gezginci, Manyak Arşimed ile kucaklaştı.

Manyak Arşimed, "Nerelerdesin.. Ne var ne yok" dedi.

"Bizim taraf dökülüyor. Adımız üstünde, Z.Ö.'yüz Zeka Özürlü..." Güldü.

"Estağfurullah" dedi Manyak Arşimed. O sıfat, yakıştıranlara ait. Asıl özürlüleri ben bu tarafta temaşa etmekteyim. Bencillikten, basiretsizlikten, fitneden kırılıyorlar. Kalplerini karanlık basmış...

Gezginci sesini hafifçe alçaltarak, "Bâtın Baba'dan Şizoid'den selam getirdim" dedi. "Şizoid seni çok özlemiş, bekliyor."

"Ne yapıyor, nasıl?" dedi Manyak Arşimed. Uzun süredir gizlendiği köşeden, Şizoid ne vakit selam gönderse, içi aydınlanırdı.

"Gel kendin gör" dedi Gezginci. "Ortalığın karışıklığını gözönüne alırsan, bugün Oğlak Çukuru'nu ziyaret etmenin tam vakti. Şebek Burma'yı bul, bizi şu sokağa çıkma yasaklı mıntıkadan kurtarsa kurtarsa o kurtarır... Bu sabah altıda yola çıktım. En ufak bir kargaşa yoktu. Binden anormallikler başladı, ortalık karıştı. Şimdi de yasak başladı. Buraya kapağı zor attım. Burma'yı bulamazsam, yasak geçene kadar burada kalmaya mecburum.."

"Bakalım," dedi Manyak Arşimed. "Benim önce bir iki işim var. Üzerlik çayını getirdin mi?"

"Getirdim," dedi Gezginci... Şişkin çantasını açtı, karıştırdı, ufak bir kese kağıdı çıkardı.

"İyi" dedi Manyak Arşimed. Aslan bakıcısı Hüdayi'nin sağlık sorunlarına bir çözüm olarak üzerlik çayı götürmeyi düşünmüştü. Hiç kimsenin kimseyi düşünmediği, herkesin, selamı ve teşekkürü çoktan unuttuğu bir dünyada, şükürsüz, duvar yüzlü, yitik insanlara karşılıksız iyilikte bulunmak, hayırda kendi kendiyle yarışmak, ona ayrı bir zevk veriyordu.

Allah için, yalnız Allah rızası için iyilik yapmak, kullardan teşekkür bile beklememenin insanı sınırsız bir yalıtılmışlığa ittiği bu ortamda, o garip, ıssız, tarifsiz doyum içinde, Rabbine daha sıkıca sarılmanın lezzetini tadıyordu.

"Dün gece börek yaptım" dedi Gezginci. "Nefis oldu... Salata ve ayranla..."

Onun yemek tariflerine bayılırdı Manyak Arşimed... Saatine baktı. İkiye çeyrek vardı. Hüdayi'nin iki buçuktan önce aslan kafesinde bulunmayacağını hesab ederek, "Anlat şu böreği" dedi gezginciye... "Önce bakalım, operasyon ne merkezde" dedi gezginci...

"Hangi operasyon?"

"Sabahtan beri süren şu altüstlük"...

"Sözünü ettiğin altüstlük her zamanki gibi kuru gürültüden, palavradan ibaret... Yine de merak ediyorsan al bak..."

Manyak Arşimed, kafesin köşesinde duran göstericiyi kumandayla açtı...

Ekranda, Z.Ö.'lere ait bir mahallede operasyon yapan turuncu tulumlulardan bir öbek görünüyor, heyecanlı bir ses, soluk soluğa, maç nakleder gibi, olayları iletiyordu.

Z.Ö.'lere ait bir evi basan dört orangotan, ev hakkını rehin almışlardı. Kurtarmaya yönelik operasyon sürüyordu. Başka yerlerde başka olaylar bekleniyordu. Sıkıyönetimin nedeni de buydu.

"Boş ver," dedi Manyak Arşimed, "Gözdağı için yapılan şeyler... Baştan aşağı tertip. Kuru gürültü"...

Gezginci bir süre daha göstericiden yansıyan telaşlı koşuşmaları ve kulak tırmalayıcı gürültüleri izledi, sonra ilgisi düşmeye başladı... "Neden lüzum görürler bütün bu oyunlara?"

"Âlemde kargaşa görüntüsü canlı tutulacak ki birileri işlerini yürütecek" dedi. Manyak Arşimed... "Şu börek tarifini bekliyorum..."

Ekranda şiddetli bir patlama oldu. Bir Şebek bir orangotanı yakapaça zabıta otosuna sürüklüyordu. Sis bombası atılmıştı. Bulanıklaşan görüntüde, bağrışmalar, koşuşmalar oluyordu.

Ekrandan cırtlak siren sesleri yankılanırken, Gezginci börek tarifine girişti.

En büyük kargaşanın ortasında huzuru, sükuneti, dinginliği yakalamak... Manyak Arşimed'in merakı da buydu. Bu onun gizli sanatıydı. Manyak Arşimed, it oturumuna geçerek börek tarifini dinlemeye koyuldu. Zihnindeki videoda şirin bir müslüman evi, bir yer sofrası, ayran, salata görüntüleri kurguluyordu.

"İki sahan un, iki bardak su ve biraz tuz, biraz patates nişastası... Bunları hamur edip yoğuracaksın... Yoğurma kulak memesi kıvamına gelince, dinlenme halinde, üzerine bir bez örtüp bekleteceksin."

Ekranda ard arda büyük gürültüler, patlamalar olunca gezginci bir an baktı. Turuncu tulumlu inzibatlar, basılan Z.Ö. meskeninden, yine, karga tulumba, iki orangotan çıkarıyorlardı. Orangotanlardan biri, götürülürken dilini çıkarıyor, ikide birde eliyle zafer işareti yapıyor. "Kahrolsun, kahrolsun Zeka Özürlüler... Defolun gidin! Ölüm! Ölüm!" diye haykırıyordu.

Manyak Arşimed yine gülümsedi. "Boş ver, boş ver..."

Gezginci tarife devam etti. "Hamuru sofraya koyup oklava ile açacaksın, ya da elde büzerek açacaksın. Diğer tarafta ıspanak veya ısırgan otu yıkanıp tencerede, hafif ateşte pişecek, istenirse hafif domates veya salça.."

Ekranda yeni patlamalar oldu. İnzibatlar kuru sıkı ateş ediyor, toplanan Z.Ö. kalabalığını dağıtmaya çalışıyordu.

Gösterici, şebekler tarafından inzibat otosuna tıkılmakta olan bir orangotanın yakın planına girdi. Orangotan haykırdı "Ölüm... ölüm... Zeka Özürlülere ölüm..."

Kafesin her yanında, hayvanat bahçesinin boş sokaklarında, gezegenin tüm göstericilerinde ve eski adıyla Viyana, yeni adıyla X321 olan mekanın tüm sıkıyönetim ilan edilmiş boş sokaklarında yankılandı ses... "Ölüm"...

Eski adıyla Viyana, yeni adıyla XB21, nicedir yeni provokasyonlarla sallanıyordu.

"Ölüm..."

Gezginci sinirden esnedi.

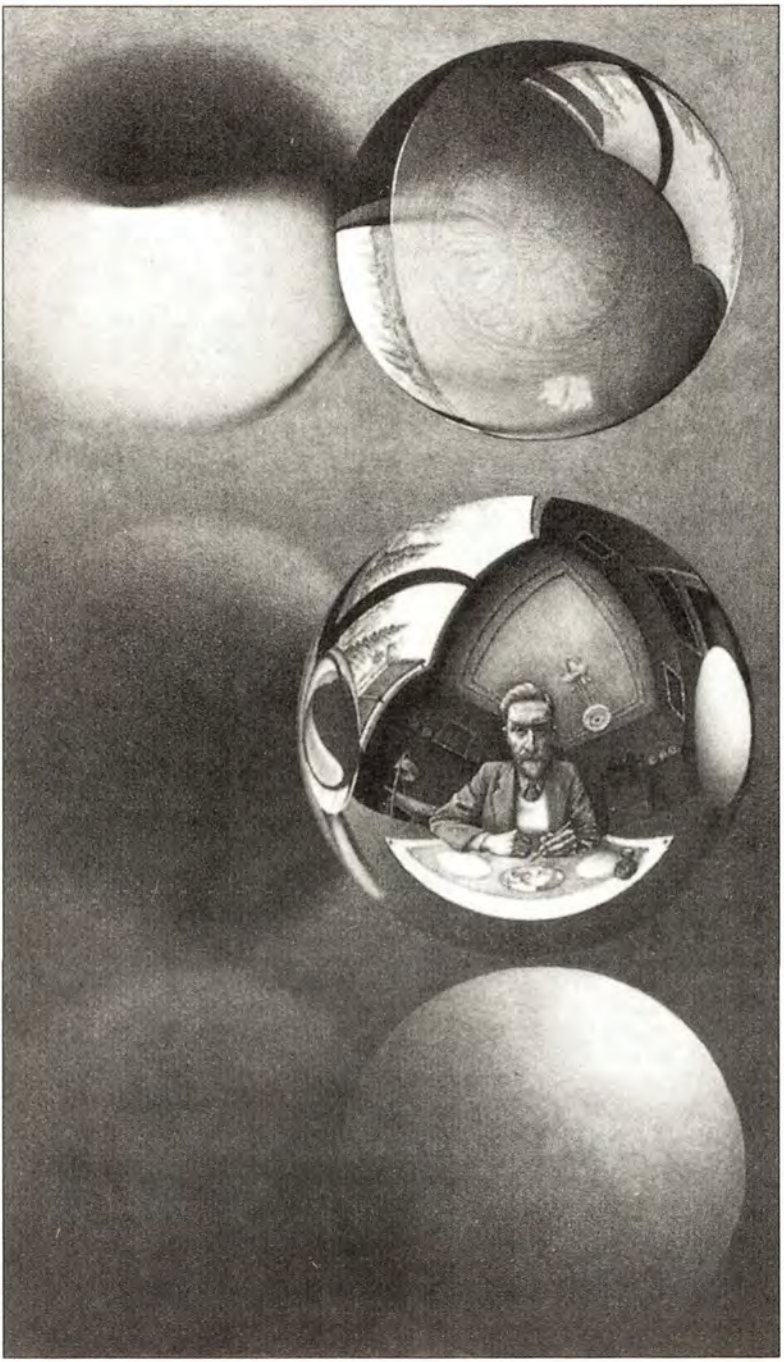
"Ölüm"... Ah bu Z.Ö.'ler... Bu Zeka Özürlüler... İnsanın Âdem'den indiğini iddia eden şapşallar...

"Devam." Dedi Manyak Arşimed Gezginci'ye. Gezginci derin bir soluk alıp, artan bir dinginlikle tarifi sürdürdü...

"Bir baş soğanı rende edip, kavuracaksın. Akabinde fırına atmak için tepside yağlayıp yufka açıp içine malzeme otlar döşeyip koyacaksın. Üstünü bir iki yufkayla örtüp ya büzeceksin, ya kol şeklinde yuvarlayacaksın..."

Manyak Arşimed, zihnindeki videoda, bir müslüman evindeki yer sofrasına oturuşunu izledi... Beyaz patiska, perdeler... Renkli kilimler...

Tatlı bir börek kokusu ortalığı sarmıştı. Yer sofrasında güğüm içinde ayran

vardı. Börek tarifi sürdü, noktalandı ve sessizlik oldu. Göstericideki röportaj, yeniden bağlantı kurulmak üzere kesilmiş, bir süre için haberler başlamıştı. Gezegenin her yerinde süren aşı kampanyasından, korkunç sel baskınından enstantaneler...

Manyak Arşimed saatine baktı. "Eh, iyi" dedi. Cep aygıtını çıkarıp Şebek Burma'nın numarasını çevirdi.

"Alo Burma... Ben Manyak Arşimed... Kafesteyiz... Yanımda Gezginci var... Biz Oğlak Çukuru'na gitmek istiyoruz birazdan... Evet... Burada azıcık işim var... Sonra sen gel bizi al.. Sıkıyönetim, mıkıyönetim sana vaz gelir. Keyfini çıkara çıkara gideriz... "Telsizci"ler Derneği Genel Başkanı Burma için yasaklar geçersizdir".

Manyak Arşimed alıcıyı, yerine koydu. İçinde üzerlik çayı bulunan kese kağıdını alıp davrandı...

"Şunu bırakıp geliyorum." Manyak Arşimed yürüdü.. Gezginci, "Hüdayi'ye selam söyle.." dedi...

"Başüstüne..."

Ah şu selamlaşmalar... İnsanoğlu'nun birbirini tanıyarak arıyarak, sorarak, Allahın selamını alarak ve vererek devinmesi..... Şu zamanda bile kalbe ılık bir güven veren, hiçbiri gelişigüzel olmayan insan selamlaşmaları... Yorgun gezegende manevi gülücükler...

Acıyı, ölümü korkunç olmaktan çıkaran insan dayanışması... Hatır saymak, hatır sormak..

Manyak yürüdü. Ortalık olabildiğince tenhaydı. Zebraların, leyleklerin, fillerin, sansarların kafesleri önünde tek tük bakıcılar görünüyor, bunlar Manyak Arşimed'i rahat, dostaça, sevimli hoş hareketleriyle selamlıyorlardı. Hepsi göçmen üniformalı Z.Ö.'lerdi. Manyak, Z.Ö.'lerin hikayelerini bilir, hepsiyle dertleşir, muhabbet ederdi.

Her zaman sokak satıcıları ve çocuk kalabalığı ile dolup taşan, şimdi, sokağa çıkma yasağının etkisiyle tamamen boş olan Global Şebek Anıtı Meydanına geldiğinde, Manyak Arşimed bir an durakladı.

Yaldız kaplama, silindir şeklindeki on sekiz metrelik kaidenin üstünde, elinde kristalden dünya küresi tutarak taht üstünde oturan şebek, onu hiçbir zaman tedirgin etmezdi. Elli sekiz yaşında o, çok şeyi sindirmiş, çok şeyin üstüne çıkmış biriydi. İnkârın ve unutuşun bu kadar yaygın olduğu gezegende,

inkârın ve unutuşun bu yaygın simgeleri, tuhaf bir şekilde, kişide, çocuksu bir şaka etkisi bırakıyor, bir çocuğun anlamsız saçmalıklarından öte bir ağırlık taşımıyordu, Manyak Arşimed bunlarda daima gelenekle tam bir kopukluktan cehalet, cehaleti kendine dayanak yapan bir tür sabuklamayı düşünürdü. "Filim çok önce kopmuş" diye geçirdi içinden. Global şebek sanki global bir sabuklamaydı... Bir özürlünün garip sabuklaması...

Gezegensel yönetimin, Doğu bölgelerinden Batıya doğru akan göçmen akımlarını sindirmek, gezegendeki Z.Ö.leri baskı ve dehşet altında tutmak için kullandığı sözde illegal orangotan çeteleri, bizatihi merkezi yönetimin el altından beslediği orangotan saldırıları, bu sabuklamanın bir parçasıydı. Z.Ö.lerin azap dolu dünyalarında ne çok yer tutuyordu bu orangotan kâbusu... Z.Ö.'lerin çoğu... Orangotan çetelerinin, sureti haktan görünen resmi düzenin bir tertibi olduğunu kabul edemiyordu. Bunun böyle olması, biraz da global dezenformasyon merkezlerinin başarılı kamuflaj faaliyetlerine bağlıydı.

Manyak Arşimed adımlarını sıklaştırdı. Kavurucu sıcakta, Global Şebek Anıtının saçtığı şom parıltıların etkisinden büsbütün uzak kalabilmek için hafif bir ıslık tutturdu. "Hasbiyallahu ve nimel vekil" diye geçirdi içinden, "En iyi vekil Allahtır...". Hüdayi'nin kafesi bir kaç adım ötede, sık ağaçların gölgelediği bir alandaydı...

Ufak tefek, kavruk bir Z.Ö. olan Hüdayi, Manyak Arşimed'i derin gülücüklerle karşıladı...

"Yine dünyanın altı üstüne geliyor. Ortalık berbat."

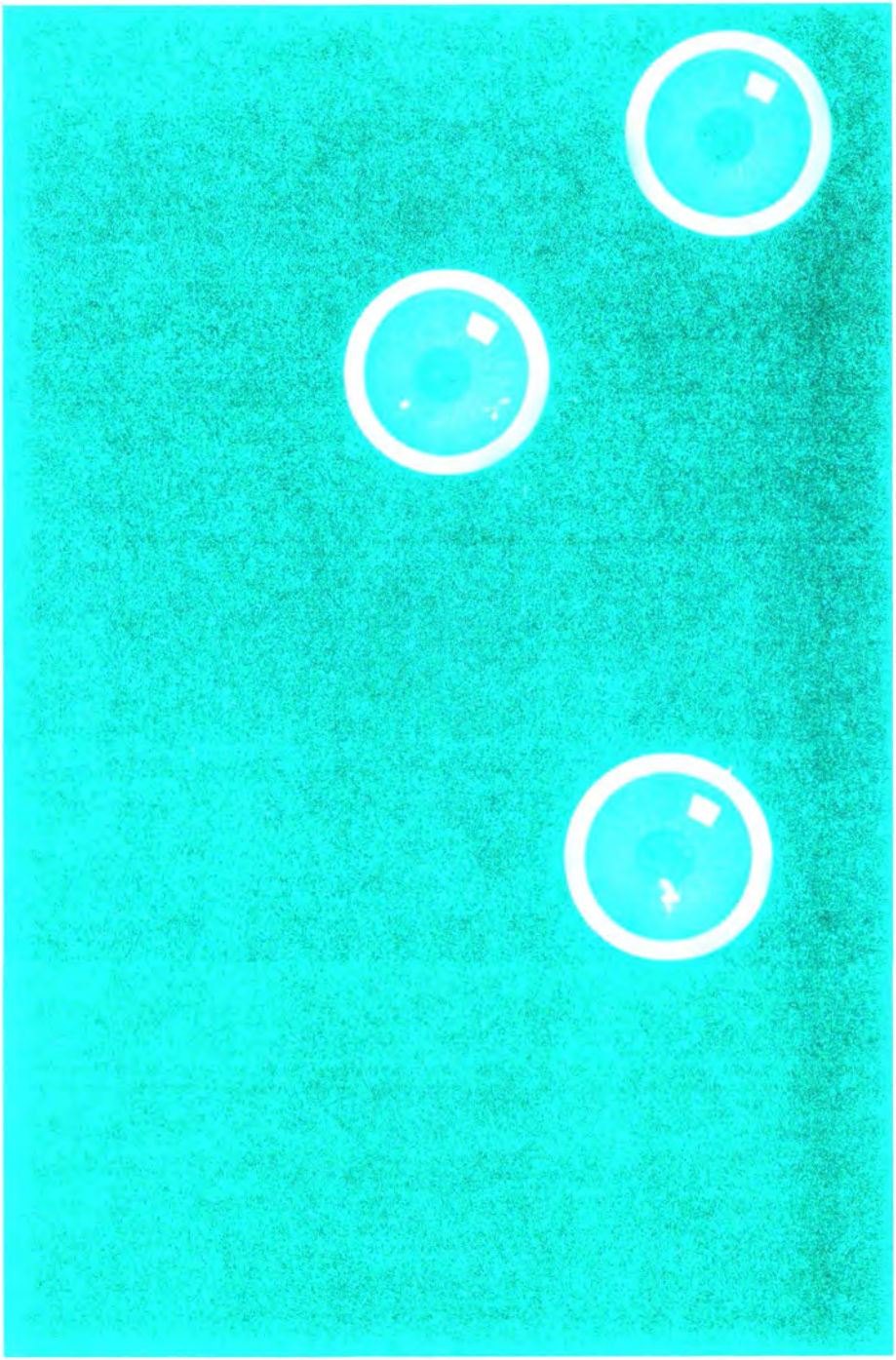
"Yok bir şey" dedi Manyak Arşimed. Sözü kapattı. "Gezginci'nin selâmı var."

"Aleykümselâm..."

Kafesin arkasındaki parlak tüylü genç aslana nazar ederek, "Nasıl seninki?" dedi Manyak Arşimed.

"Sorma, hep aynı... İnatlaşıyor benimle, sinirlerimi berbat ediyor hep."

Manyak Arşimed aslanın bulunduğu bölmeye yaklaştı... Hayvan sanki gülümsüyordu. Altın renkli gözlerini muzip muzip Manyak Arşimed'e dikti. Bir an bakıştılar. Hayvan birden kükredi, bir çekime kapılmış gibi parmaklıklara yanaştı... Manyak Arşimed, kendinden emin bir hareketle elini kafese soktu. Avucunu hayvanın tepesine yanaştırdı, okşadı. Sonra, Manyak Arşimed'le aslan bir kez daha uzun uzun bakıştılar. Hayvan birden uysal bir tavırla Manyağın elini yalamaya başladı.

"Seni görünce alıklaşıyor" dedi Hüdayi. Sesi hayret doluydu. "Şu hayvanatın dilini bize de öğretsen..."

"Muhabbet et, muhabbet her kapıyı açar" dedi Manyak Arşimed... "Âlemde herşeyin sırrı muhabbet..."

"Ben beceremiyorum işte... Sinirlerimi berbat ediyor." Dedi Hüdayi. Yüzü asılmıştı.

"Sana sinirlerin için, uykun için üzerlik çayı getirdim." Dedi Manyak... Kese kağıdını uzattı. "Demle demle bunu, iç..."

"Şebeklerin en hayırlısısın" diye güldü Hüdayi." Zebraların Mustafa'ya getirdiğin kâfuru da çok iyi iş görmüştü... Biz Z.Ö.'ler sana hep şaşmışızdır. Ötekiler üstümüzde tepinmekten, hainlik etmekten, gözdağı vermekten başka şey düşünmüyorlar..."

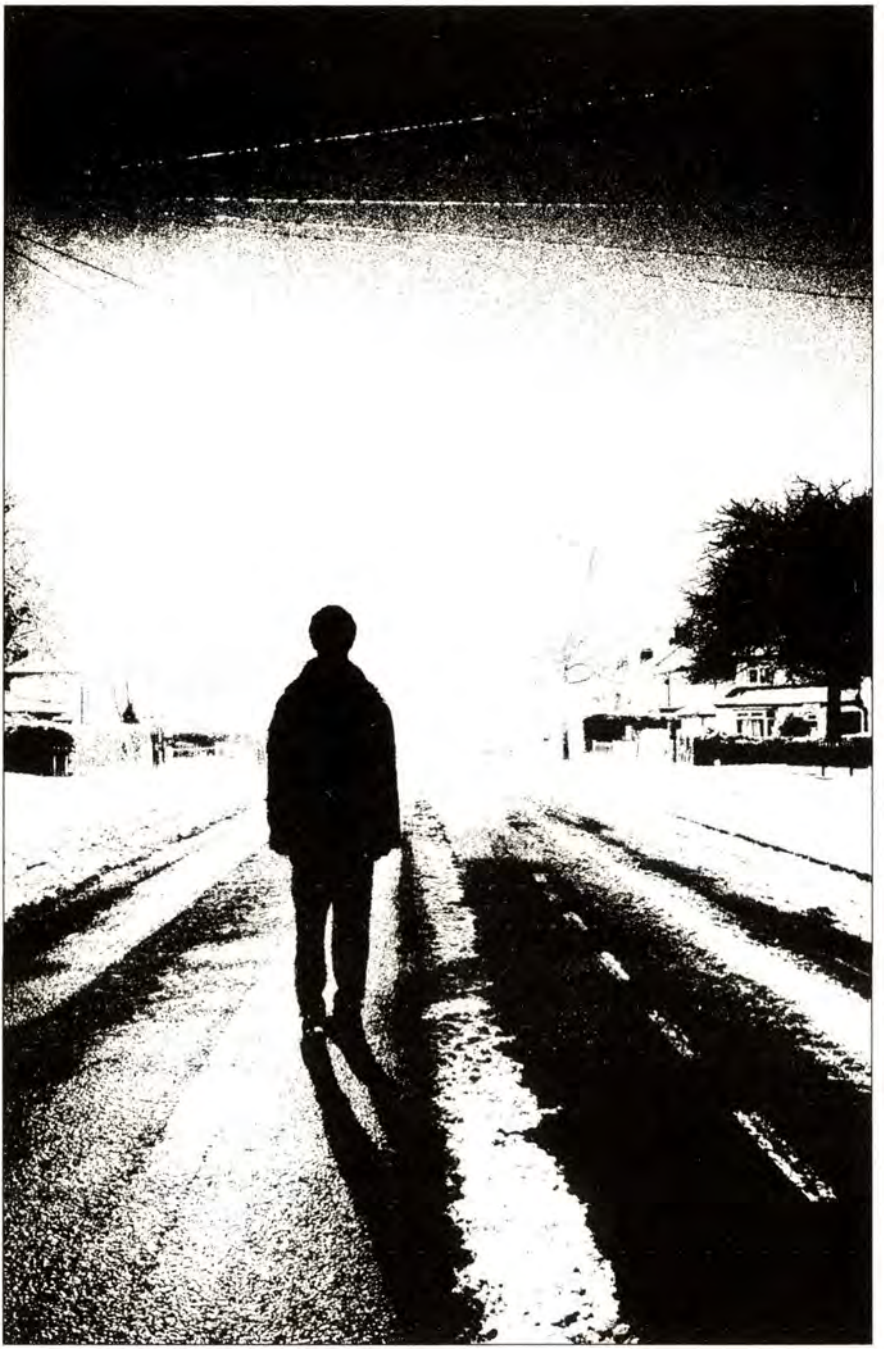
"Ben hainlikten istifa etmiş bir şebeğim" dedi Manyak Arşimed. Güldü. "Oldum olası herkesle iyi geçirmeyi severim. Benim de hain düşüncelerim vardır elbet..." Yine güldü. "Sizler döküm saçım yurdumuzdan kopup geldikçe, buraların düzeni büsbütün altüst oluyor. Sonra şikâyet eden yine sizler oluyorsunuz.

"Gelmeyip de ne yapacağız" diye başladı Hüdayi, adına, bir zamanlar Ortadoğu denmiş olan anayurdun karışıklığından, orayı kavuran tertiplerden, kargaşadan, yangınlardan açıp anayurda ait son haberlere kadar sözü getirdi. Şebekler, Z.Ö.'lere ait vatan parçasını kendi kalıplarına göre şekillendirmek için bunca uğraştıktan sonra, yeni bir tertibe başvurmaya karar vermişlerdi. Günün haberi: Şebekler Z.Ö. vatanını filim platosu hâline getirmek için paçaları sıvamışlardı. Ucuz emek, harikulade dekor... Deniz, orman, tarih... Hüdayi yerden aldığı teksirle basılmış Z.Ö. gazetesinin manşetini gösterdi.

Manyak Arşimed gülümsedi. "Siyasetten anlamam. Sizin dertlerinize üzülürüm ama benim derdim başımdan aşkın. "Hüdayinin omuzunu okşadı, "Hadi bana müsaade". Çocuklarına, hanımına selâm..."

"Başüstüne..."

Manyak Arşimed dönüp geldiği yana yürüdü. Hüdayi onun arkasından baktı. Bu tuzu kuru şebeği, Manyak Arşimedi seviyor, ama onu hiç anlayamıyordu. Manyak Arşimed gerçekten öbür şebeklere benzemiyordu. Ne yaptığı, ne ettiği, belli değildi. Kötü değildi, düşman değildi. Z.Ö.'lere karşı kötü olmadığı, düşman olmadığı halde öbürlerinin, şebeklerin de sevgilisiydi. Bütün

çocukların, bütün şehrin sevgilisi bir adam. Deniliyordu ki, o, zamanında, bir sirkte çalışan bir serseriymiş. Adı bir aşk macerasına karışmış. Sonra fittırmış. Aşk onu mecnun etmiş.

Hüdayi, "İşte böyle" diye iç geçirdi. "Bu dünyada derdi başından aşkın olan asıl benim..." Kafesteki sihirli aslanla başı gerçekten dertteydi. Anı anına bu canavarla pençeleşiyor, günleri geceleri hep o kâbusla geçiyordu. Anayurtta kalan anası, "Oğlum, nereye göçersen göç, âlemde çile bitmez, her yerde aynıdır." Demiş, haklı çıkmıştı. Hüdayi, anayurttaki bakkaliye çıraklığını bırakıp gelmiş, bu şehirdeki ilk görevi olan temizlik işçiliğinden, aslan bakıcılığına terfi etmiş, çilesi azalmamış, artmıştı...

Manyak Arşimedin kafesinde, Gezginci Abu, göstericinin karşısında, son orangotan provokasyonunun, bütün yöreyi sallayan serpintileriyle, gitgide gerginleşen politik ortamla meşguldu.

Devlet büyüklerinin demeçlerinden, halktan kimselerin görüşlerinden özetleri, 307. sokakta olanları fırsat bilerek banka soyan bir çetenin marifetleri...

Gezginci, bu arada, kafesteki ocakta ılıttığı yarım sahan körili tavuğu gövdeye indirmiş, bir bardak elma suyu da içmişti. Bu kıtlık döneminde sentetik olmayan yiyecek, meselâ tavuk yiyebilmek için kişi bu kafese gelmeliydi. Hayranları, Manyak Arşimed'i kuş sütüyle besliyordu.

"Hâlâ seyirde misin?" diye güldü. Manyak, göstericinin karşısında elma suyu yudumlayan Gezginci'ye... "Sizlere, bu meselenin hiçbir ilginç yanı olmadığını anlatamıyorum ben..."

"Politika avam işidir. Ben de avamım." diye söylendi Gezginci. Beyaz dişlerini göstererek güldü. "Buzdolabında muzlu jöle gördüm."

"Sormaya ne hâcet, al..."

Gezginci muzlu jöleye yönelirken, Manyak Arşimed cebinden alıcıyı çıkardı. Burma'yı aradı. "Alo Burma... Nerede kaldın?"

Burma, 413 üncü sokakta, bir inzibat karakolunda, arızalanan bir telsiz alıcısının tamir işine takıldığını, beş on dakika içinde orada olacağını bildiriyordu...

Bu şehrin bütün telsiz alıcıları Şebek Burma'dan sorulur. Melankolik Amadeus'un deyimiyle, "Ah Burma, kusursuz teknisyen Burma..."

"Evlendiremedik şu Burma'yı vesselâm..." dedi, muz jölesini tadımlayan Gezginci... "Lüzumsuz işler müdürü olmaktan kurtulamadı. Tıpkı benim gibi..."

"Ne varsa lüzumsuz işler müdürlerinde," dedi Manyak Arşimed ... "Sizden de memnunum, kendimden de. Senin oğlan nasıl?"
"Hâlâ o kıza vurgun..."
"Aşk zordur" dedi Manyak Arşimed. "Ama aşktan başka da yol ve mânâ yoktur. Âlemde tek anlam aşk..."
Gezginci, anlaşamadığı karısını anayurtta bırakarak oğluyla buralara göçmüştü. Bir bakıma âvarenin biri, daha doğrusu, âvarelerin başıydı. Ancak, bu yalnızca görünürde böyleydi. Garip yetiler, bilinmeyen ilimler ve parlak, seçkin sanatlarla donanmış biriydi o. Marangozluk, kuyumculuk, dikiş nakış... Dolu çantasından Z.Ö. işi ürünleri şehirdeki Z.Ö.lere pazarlayış biçimlerinde ise ayrı bir sanat geliştirmişti. Kâh sohbetle, kâh ilahiler söyleyerek, kâh meraklı, faydalı haberler naklederek – hiçbir zaman dedikodu değil – şehirde dolaşmadığı meclis yoktu. Şifalı bitki uzmanı ve Ocak. –Onun bu yönüne şebekler de ilgi gösteriyordu–. Duası makbuldu. Sırlara varmıştı. Yemek pişirmesi meşhurdu... Tıpkı Manyak Arşimed gibi, Oğlak Çukurundaki Bâtın Baba'ya bağlı bir dervişti. Ama âlemdeki çoğu dervişler gibi, dervişliğini Allah'a, mürşidine, ihvan kardeşlerine saklayanlardandı.
Muz jölesini kaşıklayan Gezginci, "Bu Burma da şimdi gelmek bilmez" dedi. "Şizoidin kaybolmasından sonra büsbütün dağıttı, dalgınlaştı çocukcağız. Bazen, onu sırrımıza dahil etsek, ağabeyinin yaşadığını müjdelesek mi diyorum. Ağabey acısı zor..."
"Bâtın Baba uygun görürse, zamanı gelirse...
"Şizoid'in yaşadığı müjdesini Burma'ya ben vermek isterim."
"Zamanı gelince..." dedi Manyak Arşimed... "Biraz önce kim aradı biliyor musun?"
"Kim?"
"Melankolik Amadeus..."
"Allah Allah... Nerelerdeymiş o?"
"Nerelerde olur Amadeus? Evine tıkılmış. Güya tezini yazıyor... Şizoidin kaybolmasından sonra büsbütün dağıttı biçare... Bir astronot kıza vuruldu. Hâlinden korkar oldum."
"Ne yapar, Şizoidin yaşadığını bilse..."
"Bilmem" dedi Manyak Arşimed. "Sevinçten çıldırır herhalde... Hayatının en büyük şoku olur.

Bir sessizlik oldu.
"İyi çocuktur Amadeus... Ama bir baltaya sap olması imkânsız... Tembel... Şebeklerin en tembeli...
Yine bir sessizlik oldu.
"Şebeklerin hepsi bir tür tembel" dedi Manyak. "İmansız insanda irade zaten çalışmaz..." durdu, ötelere daldı. "Buna karşılık... Biz bu âlemde neler gördük... Nice tembeller gördük, gönül ehlinin elinde dünyanın en çalışkan adamları olurlar... Nice korkaklar gördük, kahraman olurlar... Gönül ehlinin elinde yontulmayacak taş var mı?"
"Bâtın Baba Amadeus'u da ele alır mı? Bunu mu imâ ediyorsun?"
"Bilmem..."
"Amadeus bir şebek... Münkir bir şebek..."
"Ne olur bilinir mi?"
Sessizlik oldu. Gezginci, ışık saçan gözlerini Manyağa dikti... "Sen bir şeyler imâ ediyorsun..."
Manyak başını ağır ağır eğdi. Sustu. "Nice imansızlar gördüm... Başta kendim..."
Bir inançsızın âkıbeti hakkında ne zaman kederli düşüncelere kapılsa, kendi hikâyesi, kendi dönüşümü, kendi "başlangıcı" gelirdi aklına.
Sirkte çalıştığı, trapezdeki kıza tutkuyla bağlı olduğu o fırtınalı günlerin birinde, sirkin konakladığı noktalardan birinde, bir inşaatta çalışan göçmenlerle dostluk kuruşunun, inşaatta yenen o yoksul yemekte, kendisine kuru ekmek ve su ikram eden o sıcak, garip yüzlü göçmenleri, ekmeği ve suyu alır almaz kalbine dolan o ılık duyguyu... İnşaatın yanındaki zeytin ağaçlarının rüzgârında hafif hafif hışırdamasını... "Bana ne oluyor... Ne oluyor... İmân bu... Evet... Evet... Allah bu... Rahman... Âlemde şu göçmenlerin Allah dediği... Rahmet dediği...
O zeytin ağaçlarının belli belirsiz hışırtısı, yaprakların gümüşlü, nefti dalgalanmaları, zeytin yaprakları renginde bir duyguya kapılıp gidişini... "Hayır... Olamaz... İmân bu... İmân... Âlemde şu müslümanların Allah dediği... Allah... Rahman...
Ve o aşk... O inanılmaz aşk... An be an kanını ılıtan, trapezdeki kıza duyduğu sevgiden, o delice sevgiden, kalbinin bir başka kaynağa doğru birden hızla dönüşü... O bilmediği, önceden hiç bilmediği heyecanı... İkram edilen su

ve kuru ekmekle birlikte müslümanlara ait yoksul, alçakgönüllü, lezzet dolu dünyanın kalbine, tüm varlığına dolu dolu el koymasını...

O günden sonra değişen hayatı...

Hayatın miraç ışımalarıyla donanışı... "Âlemin ortasında bir ışık çağlayan var ve ben onu görüyorum, duyuyorum. O çağlayan âlemin merkezinden, bana, iliklerime akıyor" duygusu... Bu duygunun da büyümesi, tür âlemi kaplaması...

Işığın, rüzgarın, insanların, hayvanların, gündoğumu ve günbatımının yepyeni sır ve lezzet dolu bir nitelik kazanması. Bu niteliğin de büyümesi, büyümesi... Yere, göğe sığmaz hale gelişi...

Manyak Arşimed birden Oğlak Çukurunu, mürşid-i azizi Bâtın Baba'yı özledi... Bâtın Baba... Batın Baba...

Ormanların, yıldızların, on sekiz bin âlemin hâlifesi, vaktin sahibi...

"Nasıl bitmez bir ziyafete konmuşum ben bu âlemde" diye geçirdi...

"İstersen Bâtın Baba'yı bir ara" dedi Gezginciye... "Haber bekliyordur"... Burma'nın yolda olduğunu, Burma'nın yardımıyla kolay geleceğimizi arzet... Bir de izin iste hazretten, Burma'ya Şizoidin hayatta olduğunu ifşa etmenin zamanı gelmiş midir?"

"İfşa etmek mi?"

"Niye olmasın? Bence sırası geldi. Bence bugün bunun günü... Bâtın Baba uygun görürse... Şebek Burma, kardeşinin sağ olduğunu artık bilmeli... Şizoid özlem içinde... Burma acılar içinde... Bu oyun artık bitmeli..."

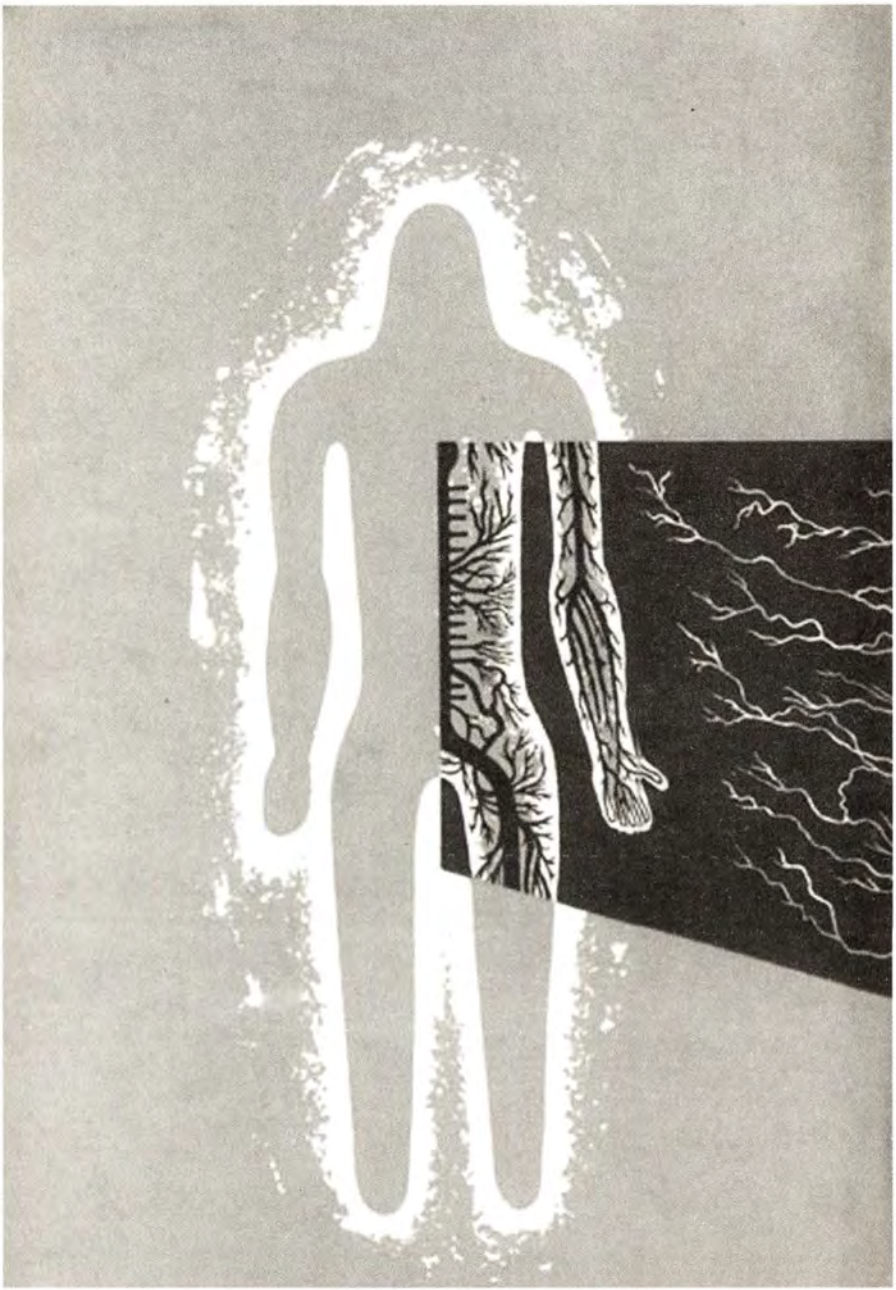
Manyak Arşimed bir an düşündü.

Gezginci, "Ketum çocuktur Burma" dedi. Ondan hiçbirşey çıkmaz. Şimdiye kadar söylenebilirdi zaten..."

"Ortalığın iyice durulması gerekiyordu...

Gezginci gülümsedi, "Şizoid nasıl bekliyordur bizi..." Nasıl tuhaf bir ruh hâli içinde, anlatamam. Hep seni, Amadeus'u, Burma'yı, Şebek Anne'yi sayıklıyor..."

III. ŞİZOİD RE-RE

Adına Oğlak Çukuru denen yayla tabanında, ot, toprak ve buhur kokan loş mağarasında, ot minderde tor top kıvrılmış, ana rahmindeki kadar sakin ve içkin Şizoid Re-Re, her zamanki gibi sevdiklerinin yüzlerini düşlüyordu.

Manyak Arşimed... Kendisini kâbus şehrin ölümcül kapanından binbir hile, binbir kurnazlıkla aparlayıp kaçıran, ardında kalanlara onun ölmüş, intihar etmiş olduğu yalanına inandıran, elinden hiçbir zorluğun kurtulmadığı, hiçbir iyiliğin hiçbir dostluğun asla ihmale uğramadığı o eşsiz destan kahramanı Manyak...

Manyağın nurlu yüzü ve diğerleri...

Ekşi yüzlü Melankolik Amadeus... Tatlı kardeşi Şebek Burma... Kokusu burnunda tüten Şebek Anne...

Özlemiş, hepsini özlemişti...

Şimdi mağara girişinde Bâtın Baba belirdi.

Bir elinde süt güğümü, bir elinde konuşma aygıtı vardı... Rahatlık verici gülüşü, hep o sakin, huzurlu tavrıyla konuşma aygıtını Şizoid'e uzattı...

"Arşimed'le konuştum, sana da merhaba demek istiyor"dedi.

Şizoid, aygıtı alıp kulağına dayadı. Manyak Arşimed'in derin, bas sesi kalbini hoplatmış, damarlarındaki kana sıcak devinim katmıştı...

"Geliyoruz Şizoid... Geliyoruz... Birazdan oradayız..."

"Benim biricik, aziz dostum..." diye söylendi Şizoid... – Beş uzun ay geçmişti onu görmeyeli... Sabırla, tevekkülle katlanılan ayrılık..." Özledim... Özledim" özledim... Çabuk gel... Yolda Amadeus'a uğrar bana haber getirirsen daha çok sevinirim."

"Daha bu sabah telefonda konuştuk onunla..."

"Nasılmış?"

"Hâlâ Astronot Lena'yla meşgul..."

"Vay köftehor..."

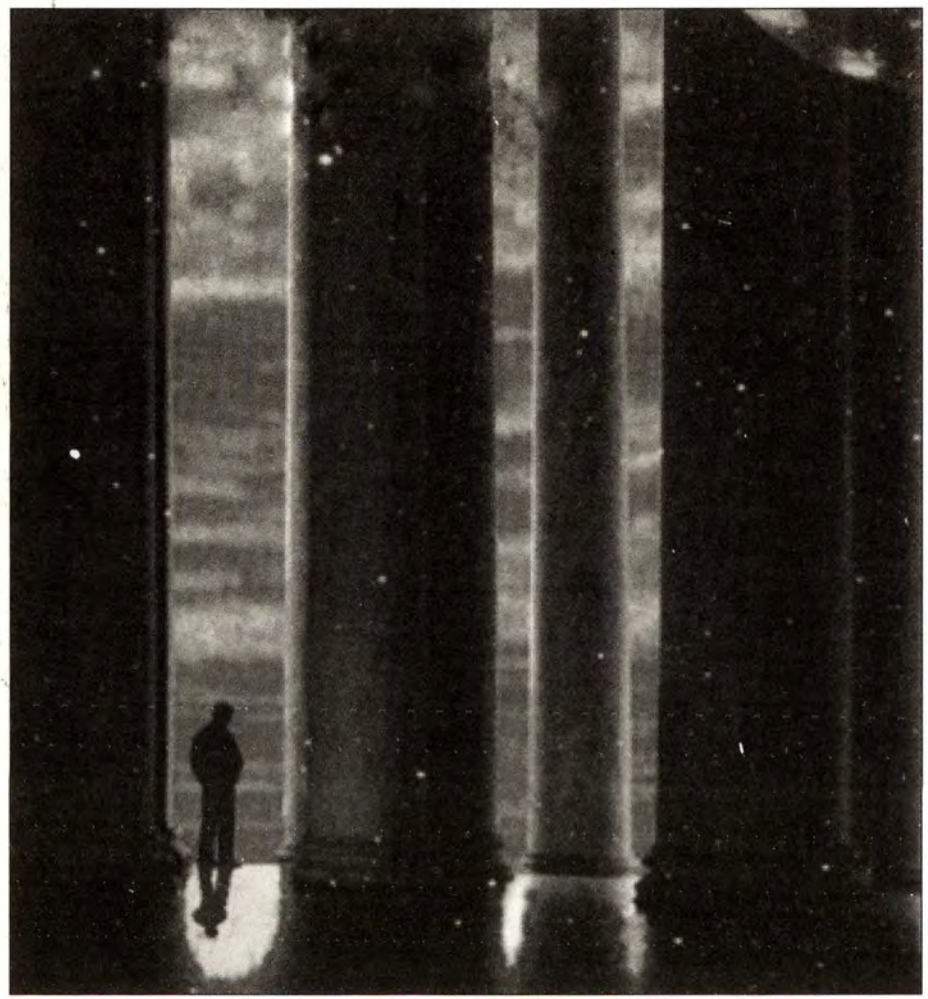
Sonra iletişim nihayetlendi.

"Hele gelsinler... Toplantıyı burada yaparız" dedi Bâtın Baba.

Şizoid'in başı altındaki ot minderi düzeltti... "Kalk evlâdım, doğrul azıcık... Şu sütü iç. İçine taze bal kattım."

Şizoid, Bâtın Baba'nın yardımıyla doğruldu. Bâtın Baba'nın toprak bir kaba boşalttığı sütü ağır ağır dudaklarına yaklaştırdı.

Bâtın Baba yiyecek içecek ve bitkisel ilaçları hep dualar, birbirinden zengin

özel dualarla beziyordu ve bu, Şizoid'in hasta bünyesinde aşama aşama, hep o esrarlı iyileşmeyi vücuda getiren rahatlamaya yol açıyordu.

O rahatlama... O açılma... O hafifleme...

Eski adıyla Viyana yeni adıyla XB21 olan o kâbus şehrinde, ölümlerden kurtulup gelip sığındığı bu gizli mağara... Herkesin öldü bildiği biri olmanın verdiği garip kimliksizlik, Bâtın Baba'nın şefkat dolu varlığından yayılan güven duygularıyla yeni bir kimliğe, yepyeni bir hayata dönüş...

Kâbus şehriyle Z.Ö.'ler mıntıkası arasında, bir ucunda atom reaktörünün yer aldığı ıssız bir tampon bölgeydi Oğlak Düzü...

Oturduğu minnacık kulübenin çevresinde keçilerini otlatan bir çoban görünümündeki Bâtın Baba ve Şizoid'in gizlendiği mağara ile, gözden gönülden uzak bir varlık sürdürmenin sırrına ulaşmış bir alandı burası. Zamanın mekânın dışında bir sükunet denizi görünümündeydi.

"Neredeyse gelirler, uyuyup kalma" diyen Bâtın Baba çıkıp gidince, Şizoid uzandı, döşeğin yanındaki rahleden yaldızlı cildi aldı.

Abdülkadir Geylâni'nin Fethur-Rabbani'si... Tezhipli cildi muhabbetle öptü, göğsüne yaklaştırdı. Bir süre göğsünde, kalbinin üstünde dinlendirdi kitabı, sonra mine çiçekleriyle çevrili işaretli sayfayı açtı...

Hergün yeniden okuduğu önsöz'dü bu...

"Allahım, Sana hakkıyla hamd etmekten âciz bulunuyorum, bu hâlim Sana mâlûm..."

Yaldızlı cildin, loş mağaranın, havadaki sevincin içinden, Manyak Arşimed'in sesini duymuş, onunla bir kaç kelime teati etmiş olmanın verdiği mutlulukla, geçmişine, o karanlık zaman tüneline nazar etti.

Kalp gözüyle bakıyordu olaylara... Çocukluğunun, ilkgençliğinin dehşet verici bunalımlara, evrensel polis devletinin kayıtlarında 'şizoid' ibaresiyle sınıflandırılmış olmasına yol açan sıkıntıya bakıyordu.

Evrensel polis devleti için her vatandaş potansiyel bir hasta, hastalar içinde 'şizoid' sınıfından kimseler de genellikle şüpheci ve düzen karşıtı oldukları için "kollanması gerekli" diye nitelendirilen kuşkulu türden kimselerdi.

Herkesin bir lakaba sahip olduğu evrensel polis devletinin kayıtlarında, Şizoid'in adı Re-Re olarak geçiyordu.

Gençliğinde hiçbir lakap bulamamıştı kendisine...

Bulmamakta, bulamamakta, ısrar etmişti.

Kendini, kurşun rengi bir kimliksizliğin ürünü olarak algıladığından mı?
Ve onsekiz yaşında, birgün, Muzil Müzesiyle Feurbach Market arasındaki bulvarda, asfaltta, Amadeus'la yürürken, yerde, gümüş bir madalyon bulmuş, madalyonun üstündeki çift R harfine bakarak, "Adım Re-Re olsun" deyivermişti.
Kim bilebilirdi, bu Re-Re'nin, otuz ikinci yaş gününde, Bâtın Baba'nın himmetiyle Ruşen'e dönüşeceğini... Bâtın Baba, Bâtın Baba... Kurşun rengi geçmişini altına, gerçek, saf altın rengine dönüştürmenin kutlu sırrını kendisine açan eşsiz veli...
Şimdi, gözlerini bir kez daha, başucundaki mine çiçekleriyle süslü sayfada gezdirdi.
Fethu'r Rabbani'nin önsöz'ünü süsleyen giriş cümleleri içinde bulunduğu ruh haline denk düşüyordu.
"Allahım, Sana hakkıyla hamd etmekten âciz bulunuyorum, bu hâlim Sana mâlûm." diye başlayan önsöz... Devam ediyordu...
"...Senden diliyorum. Sana en güzel, en iyi hamdi yapan var ya... Hani ona esma ve sıfatın özünü açmıştın. İşte onun hakkı için sana yalvarıyorum. Tecelli'nin inceliğini ona göstermiştin... O da, Seni kemâline lâyık olarak bilmişti. İşte onun hürmetine, senden diliyorum..."
Ve devam ediyordu...
"Bu ilhamı, ona Sen vermiştin. Ona hamdi Sen ilham etmiştin. Başkası bu tecelliye erememişti. O, tek olarak zuhur ettiği gibi, zâtını tezâhür ettiriyordu. Senin varlığını ilân ediyordu, beyân ediyordu: İşte bu büyük insanın hakkı için diliyorum. Ona salât eyle; bizden bol bol selâm eyle. Bu sâlât ve selâm onun şânına lâyık olsun. Bu saygı duygusunu onun harikulade varlığına ilet, Allahım..."
İçinden tam şükran duygusuyla, ard arda Resûllulah'ı (s.a.v.) selamladı Şizoid. Salavat... Salavat... Salavat...
Şimdi ot kokan yatağından ağır ağır doğruldu. İkinci yılın sonunda, aldığı güçlü besinlerle kendisini çok daha canlı hissediyordu.
Kâbus şehirden kurtuluşunun bu ikinci yılında, bu mübarek Pazartesi sabahı, çok sevdiği Manyak Arşimed'e kavuşacağı haberinin mutluluğuyla iki rekât şükür namazı kılmaya karar verdi.
Mağaranın duvarı dibindeki güğümlerden küçük leğene su dökerek abdestini aldı. Namazını kaldı...

Kimsenin kendisini göremeyeceği mağaradan, kaçıp kurtulduğu kâbus şehrinin özüne kalp gözüyle bakmaya, o karanlığın şifresini çözmeye çabaladı bir kez daha. Geldiğinden beri kaç bininci kez o araştırıcı, soruşturucu, "Neyim ben, kimim, nasıl geldim buraya?" düşüncesi başlıyordu. Garip, garip, garipti herşey...

Evet garip bir tecelliydi bu...

Annesi ve babası aslen Z.Ö. kökenliydi Şizoid'in.

Lakabı Leopar olan Şizoid'in babası Cafer Bey doktordu. Dışardan gelenler için henüz kapıların az çok aralık olduğu 2020'li yıllarda, Z.Ö.ler diyarından, adına bir zamanlar Viyana denen Kâbus şehrine varıp usulca kök tutmuş, kökenini unutturup şebeklerin 'kaymak tabakası' arasına sızabilmiş seçkin bir hâkimdi. O yıllarda Leopar Baba'yla Şebek Anne şehrin sosyetesine mensup iki yıldız olmayı başarmışlardı.

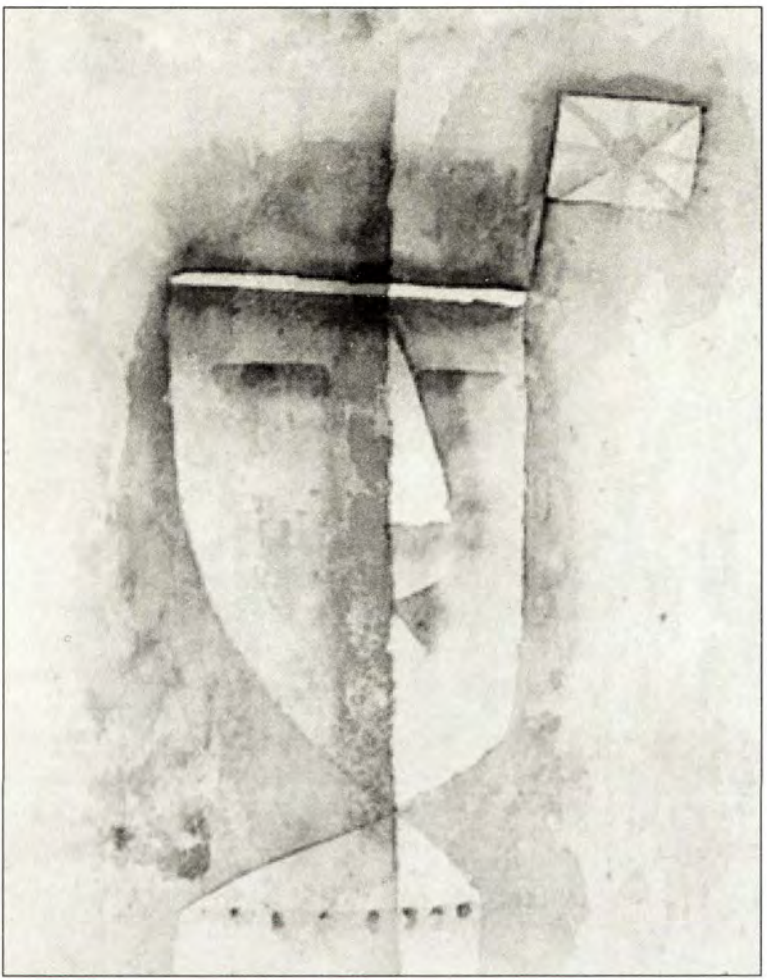
Z.Ö.'ler diyarından göçüp şebek ortamında iç halkaya girebilmek, hele hele yıldız olabilmek, olağanüstü beceri gerektiren, milyarda bir vuku bulacak bir olaydı. Leopar Baba'nın hekimlik alanındaki olağanüstü yeteneği, Şebek Anne'nin sosyal zekâsı, kibarlığı, şıklığı, zerafeti ve göz dolduran güzelliği bu başarıda büyük bir rol oynamıştı ve bu zaferden sarhoş çıkan Şebek Anne, doyumsuz bir sosyete heveskârlığına kapılmıştı.

Leopar Baba'yla Şebek Anne, çağın karanlığını tutkuyla yararak toplumsal yaşantının zirvesinde, başrollerde boy gösterirken, bahtsız Şizoid ile ebeveyninin turistik bir Burma gezisinde hasıl olan, kendisinden on yaş küçük kardeşi Şebek Burma, doğdukları an pahalı, profesyonel bakıcılara emanet edilmiş; medeniyet değiştirmiş ebeveynleri tarafından sevgisiz yapay, kurşun rengi bir korku dünyasının ortasına fırlatılmışlardı.

Smetana Sokağı'ndaki iki katlı beyaz evde Şebek Anne'nin verdiği büyük davetler dillere destandı. Danteller, gümüşler, kristaller, kotyonlar, ışık oyunları, özel müzik efektleri ve binbir ikram inceliği içindeki o davetlere özel bir nefret geliştirmişdi Şizoid.

Çocukluk hastalıklarını, parayla tutulmuş bakıcılar elinde geçirmeye mahkum edilmiş birinin, daha sonra pahalı bir yatılı okula devam etmeye başladığında, abartılı bir yalnızlık ve kuşkuculuk hastalığına düşmesi, kuşkuculuğun ve yalnızlığın da giderek deliliğe dönülmesinde şaşılacak bir şey yoktur.

Şebek Burma doğuştan iyi huylu ve sakindi. Şizoid uçuk, sinirli, anarşik biri olup çıkmıştı.

Saplantılı bir şekilde şiir yazan, yazdığı tüm şiirleri, yırtıp atan, başladığı hiçbir fakülteyi bitiremeyen, giriştiği hiçbir hamleyi tamamlayamayan aileye ve düzene korkunç düşmanlık besleyen, küçük yaştan deliliğin sınırlarında gezinen Şizoid'in en iyi arkadaşı Melankolik Amadeus, onu bir tür Hamlet olarak tarif ederdi.

To be or not to be...

Klasik dünya edebiyatında, Şizoid'in en sevdiği tirad. Ve "Şizoid hep bir Hamlet olmak istemiş, onu da başaramamıştır" derdi Amadeus ... Yine de sınırsız bir muhabbeti ve hayranlığı vardı Şizoid'e, Onun bir gün kendini toplayıp büyük işler yapacağına, belki büyük bir edebiyat veya sanat eseri vereceğine dair güveni sonsuzdu.

Mutsuzluğu yüzünden hep ailesini suçlayan Şizoid'in, Leopar Baba'ya ve Şebek Anne'ye; onların garip, karmakarışık geçmişlerine beslediği şüpheler ve öfkeler, onun psikolojisinde ayrı bir yıkım sürecine neden olacaktı. Leopar Baba'nın âni ölümü çöküntüsünü birden katmerleştirecek, Şizoid apar topar akıl hastanesini boylayacaktı.

Ancak, şimdi, herkesin öldüğüne inandığı ve eski çevresince yoklara gömüldüğü noktada, bütün bu acılara sünger çeken bir konumda, işte şu mübarek mağaradaydı... İçinde, ana rahmindeki kadar huzurlu olabildiği, ibadetlerinde kendisine mirac olanağı tanıyan şu araç, dost, şiir dolu mağara...

Mağaranın öncesindeki o iki ay süren akıl hastahanesi dönemini, genç yaşamındaki amansız kâbusların doruğu olarak anımsayacaktı Şizoid...

Boş zamanlarda hep Hayvanat Bahçesindeki kafesini ziyaret ederek huzur verici kişiliğinden güç aldığı vefalı arkadaşı Manyak Arşimed gelip kurtarmıştı onu o canavar tuzağından... "Yaylan Şizoid, yaylan..." diye fısıldamıştı onu ziyarete geldiği gün... "Ne yap yap hemen savuş buradan... Bir kaç gün daha uzarsa bu hastalık faslı, seni bir siborg-imalât – merkezinde deney atölyelerinden birine sevkedecek, denek sınıfına dahil edip üzerinde araştırma yapacaklar... Haberin olsun..."

"Nasıl savuşurum" diye inlemişti Şizoid. Bitkindi, zihninde bulanıklık, kalbinde ağırlık vardı... Hepsinden kötüsü şaşkındı. Kalbi, beyni alınmış gibiydi... Amadeus'tan başka arayanı, soranı yoktu, onun da elinden bir şey gelmezdi, kendi gibi âciz, kudretsiz biriydi...

Ama işte eski dostu Manyak Arşimed başucunda zuhur etmiş, cesaret ve kuvvet veriyordu ona...

"Herşeyi bana bırak" demişti. Derhal eyleme geçmişti.

Şehrin maskotu, sevgilisi olması sebebiyle, bütün hastahaneyi bir anda kontrolü altına alması işten değildi. Oligarşik düzenin en zirve noktalarına nüfuz edebilen bir becerisi vardı.

Hastahane müdürüne çıkmış, dil dökmüş, neşeli, esprili bir hasbıhalden sonra, Şizoid'in, hava almak için azıcık dolaşmaya çıkması gerektiğine inandırmıştı müdürü. Onu bir saatliğine hastahaneden çıkarmak için izin almıştı...

Ne olduysa bu bir saat içinde olmuş, Şizoid'in kendisini nehre atıp boğulduğun ait senaryoyu aynı rahatlıkla çevreye kabul ettirmişti Manyak Arşimed. İpnotik bir ikna gücü vardı. Kendisine duyulan sınırsız güven ve sempati vardı. Olayın örtbas edilmesinde de ayrı bir beceri göstermişti.

Kendini Oğlak Çukurunda, Bâtın Baba'nın himmetinde buluvermişti Şizoid.

Oğlak Çukuru, bir zamanların Viyana'sı olan kâbus şehriyle onu çevreleyen göçmen bölgesi arasındaki dağlık bölgede, yüksek bir yaylada bulunan bir ara şeridde yer alıyordu.

Bomboş ve gayrı meskun oluşu onu siyasal ve sosyal anlamda da tam bir tampon bölge kılıyordu.

Ve mağaranın kunt duvarları, daha önceki hayatında hiçbir mekânın, hiçbir varlığın kendisine telkin etmediği yekpare bir güven ve rahatlık sunuyordu.

"Allahım, Sana hakkıyla hamd etmeten âciz bulunuyorum... Bu hâlim Sana mâlûm..."

Şimdi herşey ne kadar başkaydı. Bitmişti. Kâbus nihayetlenmişti.

Varlığın birliğini öğrenmişti Bâtın Baba'dan... Yaradana miraç etmeye koyulmuştu.

Eşyanın duyarlığını, âlemin tek bir vücut gibi sâdeleşmesini, Zâtını bilmediği tanımadığı Varlığın sıfatlarını tanımayı... Bütün bunları kendisine açan Bâtın Baba'nın saçtığı rahmeti görmüş, tanımış, tatmıştı.

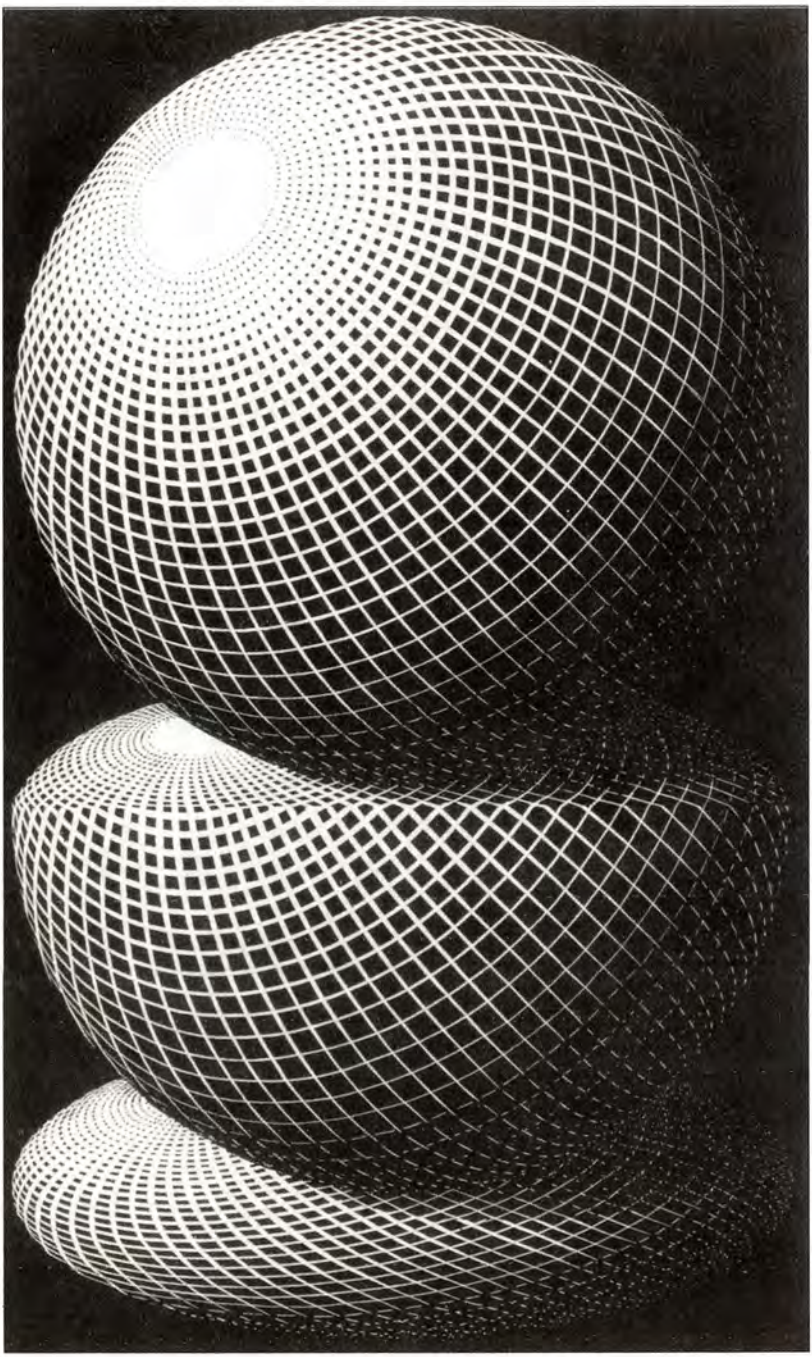
Bitmez bir lezzetti...

Tampon bölgede keçi çobanlığı yaparak dıştan silik bir varlık süren Bâtın Baba kimsenin dikkatini çekecek biri değildi.

Tampon bölge sorunsuzdu. Bu sorunsuzluk, Bâtın Baba'nın tasarrufuydu.

Tampon bölgenin sürekli bir tenhalığı, huzur dolu bir dinginliği vardı.

Buraya ilk geldiği günü anımsıyordu bazen. Yürümeye bile mecali olmadığı için Manyak Arşimed onun koluna girmişti...

Mağaraya getirilip yatırıldığı, giysileri çıkarılıp yün battaniye üstüne çekildiği zaman hayret içinde kalmıştı...

Hep o hayretti kendisine hükmeden...

Biraz güçlendiği, kendine gelip yeniden hayata bağlanmaya başladığı zaman... Hep o dualar, o şefkatli bakım, o lezzetli gıdalarla mümkün olmuştu. O hızlı iyileşmeler... Mağaradan çıkıp gezinme isteği başlamıştı...

Zaman zaman, geceleri, tampon bölgenin öbür yanında, müslüman mahallesinde gezinmeye, ufak tefek ziyaretler yapmaya da götürmüştü onu Bâtın Baba... Göçmenlerin oturduğu yerdelenlerde, Bâtın Baba'nın yeğeni Ruşen olarak tanıtılıp sohbetleri izlediği, yerdelen mescitlerinde namazlara katıldığı, ufak zikir meclislerinde bulunduğu olmuştu.

Anayurdu gösteren camili, minareli kartpostalları, cam bardaklarla ikram edilen çayları, rengarenk kilimleri, seccadeleri, yerdelenlerin girişlerini süsleyen çinileri seviyordu...

Sonra yine mağaraya dönüyor, günlerce, aylarca yattığı, dinlendiği oluyordu...

Maymundan değil insandan gelmiş olduğunun müjdesi...

Âlemin bir sahibi olduğunun müjdesi...

Allahtan gelmiş, Allaha dönecek oluşun müjdesi...

Mürid oluşun müjdesi...

Mürid...

Bunaldığı zaman Batın Baba'nın sonbahar yaprakları gibi damarlı soylu ellerini, bal rengi, ılık, hâreli gözlerini, kadife sesini hazır bulabileceğinin müjdesi...

Huzur bulmak...

Çocukluğunda hiç sevgi görmemiş birinin, anneyi, babayı, dostu, arkadaşı aynı varlıkta hazır bulabilmesindeki hayret verici ferahlık... Sevinç... Aydınlık...

Anne... Baba... Dost...

Anne... Baba...

Anne...

"Allahım, sana hakkıyla hamd etmekten âciz bulunuyorum; bu hâlim sana mâlum..."

Pek çok kereler, altın gümüş işlemeli kumaşlardan dikilmiş bol kaftanlar içinde, sarıklı varlıkların semadan iniş hâlinde âlemde zuhur ettiklerini, öbek öbek dört, cihete, yayıldıklarını tahayyül ediyor, kâbus şehrinin bu varlıkların tasarrufuna girdiğini tasavvur ediyordu.

Böyle bir umudun tahayyülünde belirmiş olması kutlu bir işaret değil miydi? Kendi bünyesindeki değişim o kadar iç açıcı, o kadar sevindirici ve huzur vericiydi ki, bu engin şifa duygusunun tüm insanlığı sarıp sarmaladığını tasavvur ediyor, mucizevi iyileşme böyle katmerleniyordu...

İyileşme sanki önce kalbinden başlamış, zihnine yansımış, daha sonra bütün varlığını sarıp sarmalamaya yüz tutmuştu.

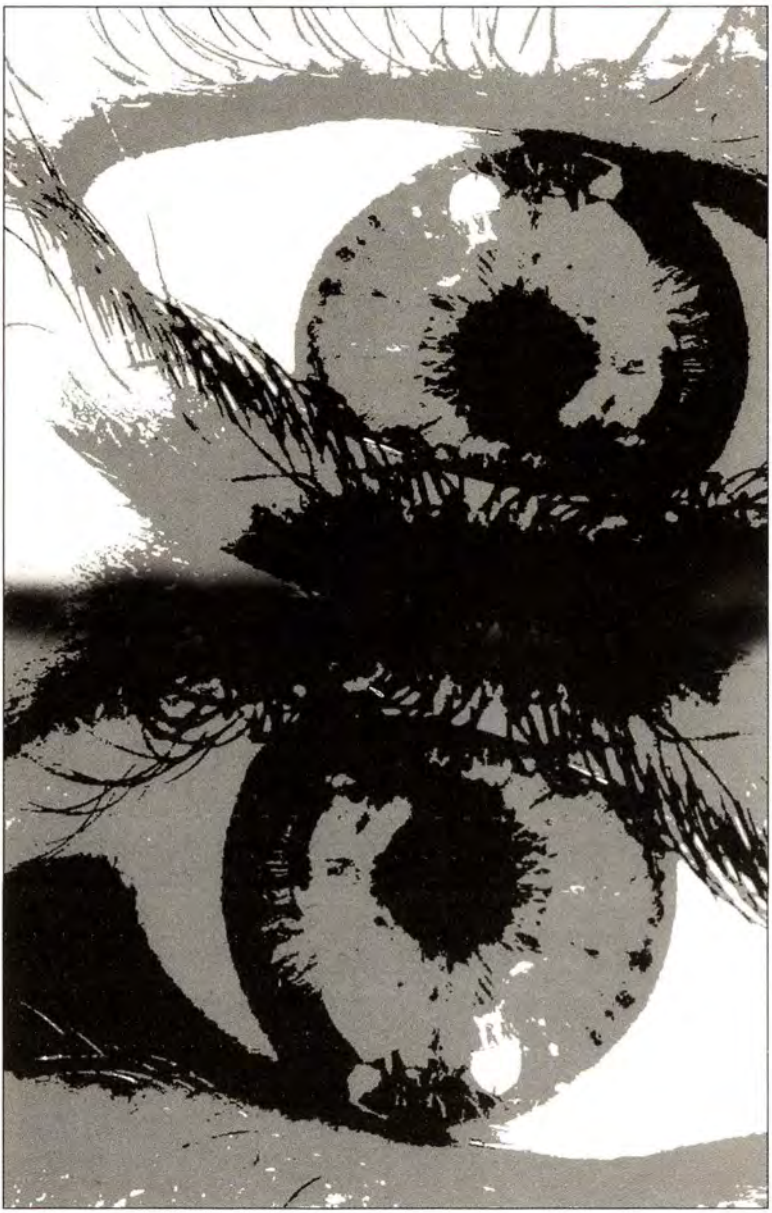
İbâdetleri kalbinin hayatiyetini pekiştirmiş, çocukluğunda ve ilkgençliğinde tâbi olduğu gaddar inançsızlık ve sevgisizlik sürecinin birbirinden kopardığı melekeleri – duygu, duyum, sezgi ve aklı, âhenkli bir yörüngeye oturtmuştu...

Nefsi özel ibadetlerle terbiye oldukça, vehimlerden büsbütün kurtulacağına dair derin bir umudu vardı...

Tüm acıların unutturucusu olan müşfik mağara, mağarayı çevreleyen tampon bölgenin akıl almaz sorunsuzluğu, bölgenin mânevi bekçiliğini üstlenmiş Bâtın Baba'nın mucizevi kişiliği...

"Mucizelerle çevriliyim" diye düşündü... "Ne kadar bahtlıyım"

IV. MOR ALARM

Vilayetin sivil kuruluşlara ayırdığı hantal yapının on odası Telsizciler Derneği'ne aitti.

Tüzüğünde, sivil haberleşmenin bir organı olduğu belirtilen Telsizciler Derneği, fiiliyatta, içişlerine hizmet veren bir gönüllü kuruluş gibi çalışıyor, üyeleri, özelikle kargaşa ve âfet durumlarında, kamusal iletişim konusunda çok önemli görevler yükleniyordu.

Şebek Burma'nın, hüzünlerden kurtulmak için, kalbindeki birçok özelliği, kırıklığı unutmak, insan içine karışmak için icad ettiği mesleği, telsizcilik, onu günde sekiz on saat sürekli mesaide tutuyordu.

Hayvanat bahçesinde, Manyak Arşimed'den aldığı çağrıyla yola düzülen Şebek Burma, her zamanki dalgın haliyle menzile ulaştığında Manyak Arşimed'in olağanüstü neşesi hemen ilgisini çekmişti. "Hayrola Manyak... Çok keyifli görünüyorsun..."

"Hele düş önümüze" diye güldü Manyak Arşimed, "Bizi şu rezil korku şehrinden çıkar... Sana iyi haberlerim var benim."

Burma'nın aracına doluştular.

"Çek Oğlak Düzü'ne dedi" Manyak Arşimed...

"Oğlak Düzü de neresi?" dedi Burma...

"Atom reaktörünün bulunduğu tepe, o yayla..."

"Ne işimiz var oralarda..."

Manyak Arşimed neşeyle güldü. "Şimdi anlatmam, sonra... Hele şu korku şehrinden çıkalım..."

Hızlanarak sürdü Burma... Sokaklar bomboştu...

Manyak Arşimed, siyasal tertiplerin içyüzü üstüne neşeli ve ilginç bir hasbinal başlatmıştı.

Sonra dağ yoluna saptılar. Ve işte tam o sırada, dağ yolunu tırmanmaya başlayıp birkaç dakika yol almalarından sonra, birden o beklenmedik korkunç cayırtı koptu... Şehrin tüm sirenleri tiz perdeden çalmaya başlıyordu. Ovadan doğru git gide yükselen kulak tırmalayıcı bir uğultu yeri göğü tuttu...

Burma, aracı derhal durdurmuş, kenara çekmişti.

Aynı anda, Burma'nın cebindeki konuşma aygıtı şiddetli bir titreşimle işaret vermeye başladı.

Aygıtın ekranını açan Burma, orada kırmızı, büyük harflerle üst üste "Mor Alarm" ibaresinin yazıldığını gördü.

Burma, Manyak Arşimed'in kulağına "Mor Alarm" diye bağırdı...
Gezegen çapında alarmdı bu...
25 yıldır ilk kez... Gezegen çapında bu alarm... Nereden çıkmış, neden icab etmişti...
Şebek Burma telaşla aygıtın harflerini tuşladı... "Burma'dan Merkez'e... Burma'dan Merkez'e... Dikkat..."
Ve Merkez'le yoğun bir muhabereye girişti... Gergin, endişeli, bilgi almaya çabalıyor, Merkez hiçbir bilgi vermiyordu.
25 yıldır ilk kez... Gezegen çapında bu alarm...
Şimdi, şehrin kıyısındaki sığanaklara yönelen yığınların isteriye kapılıp sokaklara hücum etmeleri ve tıpkı 25 yıl önce olduğu gibi, o inanılmaz kargaşanın, o inanılmaz sefaletin zuhure gelmesi bir an meselesiydi...
Burma birden Smetana sokağındaki evi, annesini düşündü... Kargaşanın tam merkezinde... Annesi... Zavallı yaşlı, bunak annesi...
Sırtından, alnından ter fışkırmıştı...
Birden karar verip Merkez'i aradı. 20 yıllık hizmet hayatında ilk ve son kez bir aracı kendi özel sorunu için seferber etmeye karar vermişti...
Manyak Arşimed arabanın yanına çömelmiş bir sigara yakmıştı. Gezginci şaşkındı...
Ondan sonrası garip bir rüya gibi gelişmeye başladı...
Çok sonraları, geriye doğru baktığında Manyak Arşimed, o günkü çılgın koşunun bazı ayrıntılarını zihninde büyük bir hayretle tekrarlar olmuştu... Olup bitenlere şaşmamak elde değildi...
Dağ kenarına yanaşan helikoptere binişleri, şehrin o korkunç uğultusu...
Helikopterden kuşbakışı görünen kâbus şehri...
Sığınaklara koşan kitlelerin uğultusu, çığlıkları... Devasa insan selinin yer yer oluşturduğu tehlikeli girdaplar...
Şebek Burma'nın Merkez'le muhaberatı...
Yer çizgisinden yükselen çığlıklar ve uğultular arasında, sabuklamayı andıran o sorular... Zihinlerde ve Şebek Burma'nın Merkez'le sürdürdüğü iletişimde ortaya düşen sorulan, sorular... Güneşte tehlikeli bir patlama mı olmuştu, ozon tabakasında devasa bir yırtılma mı husule gelmişti, orangotanlar gezegen çapında bir darbe yaparak atom reaktörlerini ele mi geçirmişlerdi... Gezegenin pek çok yerinde aynı anda Global Şebek Anıtlarına karşı bir dizi sabotaj mıydı söz konusu olan?

Neydi büyük tehlike... Muhtemelen, tıpkı 25 yıl öncesinde olduğu gibi, bu kez de, gerçek bilinmeyecek, Merkez asıl bilgileri saklayacaktı... Muhtemelen, korkutma, belirsizlik ve gizliliği bir yönetim şekli olarak benimsemiş gezegensel idare için panik çıkarmak, paniği sömürmekti amaç ve bu amaç hedefine ulaşmıştı çoktan...

Çılgın haykırmalar yeri göğü tutuyordu... Sokaklardaki kargaşa büyüdükçe büyüyor, şebekler, birbirlerini çiğneyerek sığınaklara koşuyorlardı...

Smetana sokağındaki Şebek Anne, sirenler başladığı zaman ağır ağır yerinden kalkmış, bunaklara has ifadesiz bir yüzle, sakin mi sakin bir tavırla, ikinci kattaki geniş elbise dolabının kapağını açmış, kırkbeş yıl önce La Bohem operasının galasında giydiği pembe organza tuvaletle, otuz sekiz yıl önce, Musil Müzesi'nin açılışında giydiği sarı peyetli tayyörü özenle sakladığı bölümde, gizli bir rafta duran bohçayı ağır ve sakin bir tavırla açmaya girişmişti... Bohçadan çıkardığı bir cilt tezhipli Kur'an'ı göğsüne basmış, dolabı kapamış, ağır ağır, birinci kattaki salona dönmüştü.

Şebek Anne'nin hizmetkârı Emine, kargaşa kopmadan yarım saat önce köşedeki markete gitmiş, olaylar patlak verdikten sonra dönmesi mümkün olmamıştı...

Helikopteri evin kenarındaki açıklığa indiren Burma kapıdan girince, annesini, salondaki koltukta otururken bulmuştu.

"Gel anne, gel benimle..."

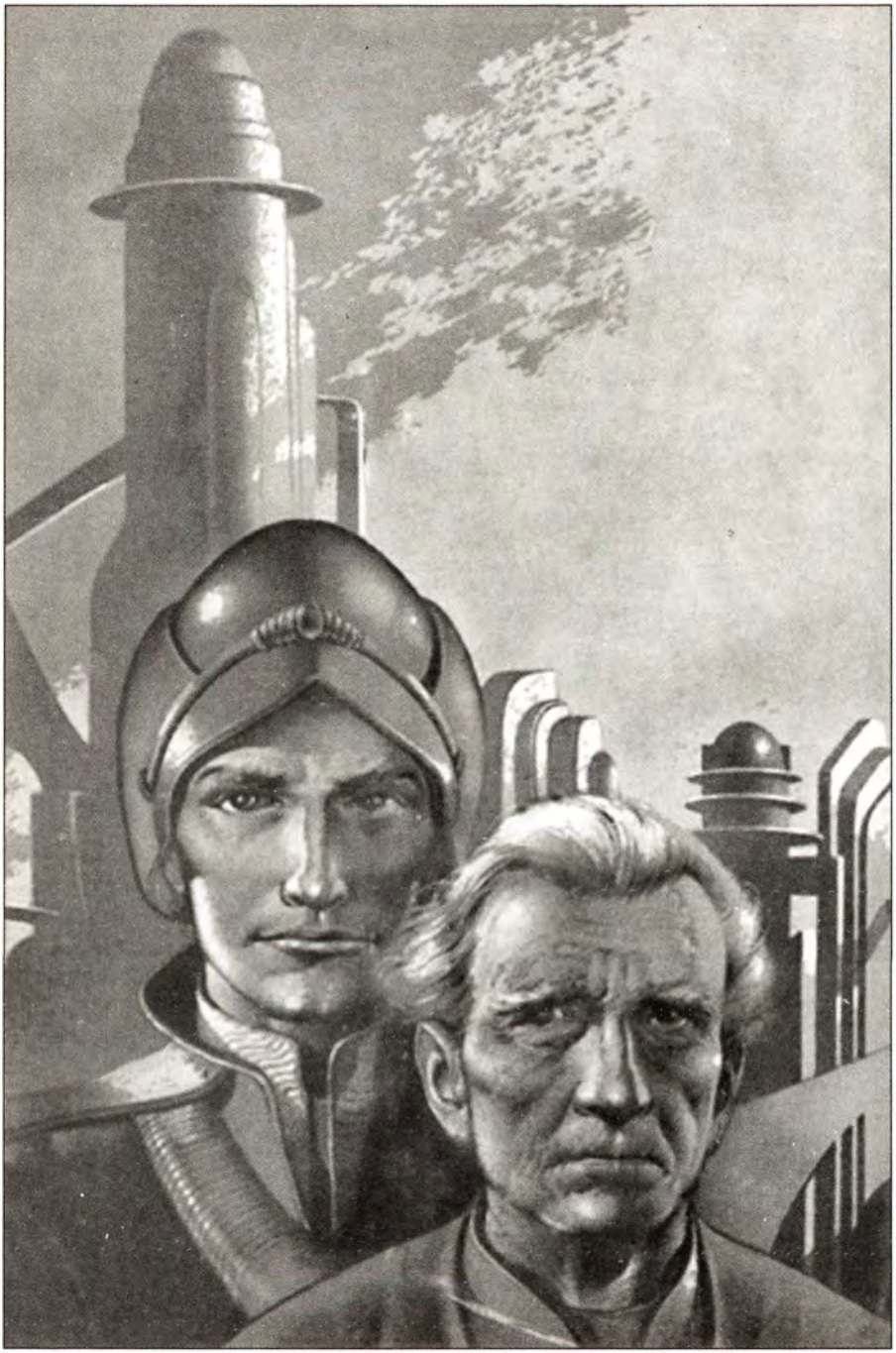
Kur'an'ı göğsüne bastıran Şebek Anne'yi elinden tutup çıkarmış, helikoptere bindirmişti.

Günün asıl beklenmedik olayı o zaman vuku buldu.

Helikopterin arka koltuğundaki Manyak Arşimed'in cebindeki konuşma aygıtı, derin titreşimlerle sarsılmaya başlamıştı...

Aygıtın küçük yazı ekranına, Zürafa İrina'dan gelen bir mesaj yansımaya başlamıştı...

Kendisini 30'uncu sokaktaki bir sığınağa atmış olan İrina Manyak Arşimed'e Amadeus'un tehlikede olduğunu duyuruyordu... "Onu ziyarete gitmiştim... Alarm verildiği zaman yanındaydım. Benimle gelmeyi, binadan çıkmayı reddetti... 'Burada kalmak ve ölmek istiyorum' diye haykırıyordu. Onu bıraktım ve çıktım. Lena kendisini terkettiği için ölmek istiyor. Bir delilik yapmasından korkuyorum..."

Manyak Arşimed ile Burma bir an bakıştılar, sonra Burma âni bir kararla helikopteri Pavlov sokağına doğru çevirdi.

Ve hep o garip, gizemli, hayret uyandıran rüya mantığı içinde, helikopter Pavlov sokağında Amadeus'un bulunduğu binanın damında, su deposu yanındaki minnacık açıklığa inmeyi başardı.

Manyak Arşimed'in yangın merdiveninden Amadeus'un dairesine girmesi bir an sürmüştü.

Bağıra çağıra, direnen, "Gelmem, bırakın beni" diye haykıran Amadeus'un burnuna şiddetli bir yumruk indirmişti Manyak Arşimed...

Bayılan arkadaşını sırtlamış, yangın merdiveninden dama taşıyıp helikoptere yüklemişti.

V. BÜYÜK BULUŞMA

Gezegen çapındaki mor alarmın, yerini sarı alarma bırakması sekiz saat sonra vuku buldu.

Kulak tırmalayıcı cayırtı susmuştu.

Oğlak Düzü'nde, Bâtın Baba'nın kulübesinde, bir yer yatağında yatan Amadeus hâlâ baygındı.

Bâtın Baba'nın hazırladığı soğuk kompresi onun alnına yapıştıran Manyak Arşimed, "Onu mağaraya taşıyalım... Her ihtimale karşı... Burada görülmesi doğru olmaz." Dedi.

Ve böylece Amadeus'u Şizoid'e taşıyan tecellinin son halkası gerçekleşmiş oldu.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra, ağır ağır gözlerini açan Amadeus, mağaranın loş ışığında, sevgili biricik arkadaşı Şizoid'in yüzünü seçti.

Önce inanamadı...

Sonra elini uzatıp bu yüzü yokladı...

İlerde şöyle anlatacaktı olayı:

"Pavlov sokağındaki daireme Manyak Arşimed'in girdiği an başladı o tuhaf, büyüleyici duygu...

"Manyak Arşimed beni bayılttığı zaman rüyamda hep Şizoid'i, Şizoid'in yüzünü görüyordum. Onun gözlerine doğru uçuyor, uçarak onun yeşil gözlerinden geçiyor, yükseliyor, gökteki yıldızlara doğru seyrediyordum... Sonra bu mağarada gözlerimi açtım. Ve bir kez daha, bu kez gerçek hayatta, Şizoid'in sevgili yüzünü karşımda gördüm...

"Tıpkı o unutulmaz rüyada olduğu gibi... Hayatımda bir dönem, bir daha açılmamak üzere kapanıyordu. Şizoid'in gözlerinden geçerek yükseklere uçuyor, uçuyor, uçuyordum.

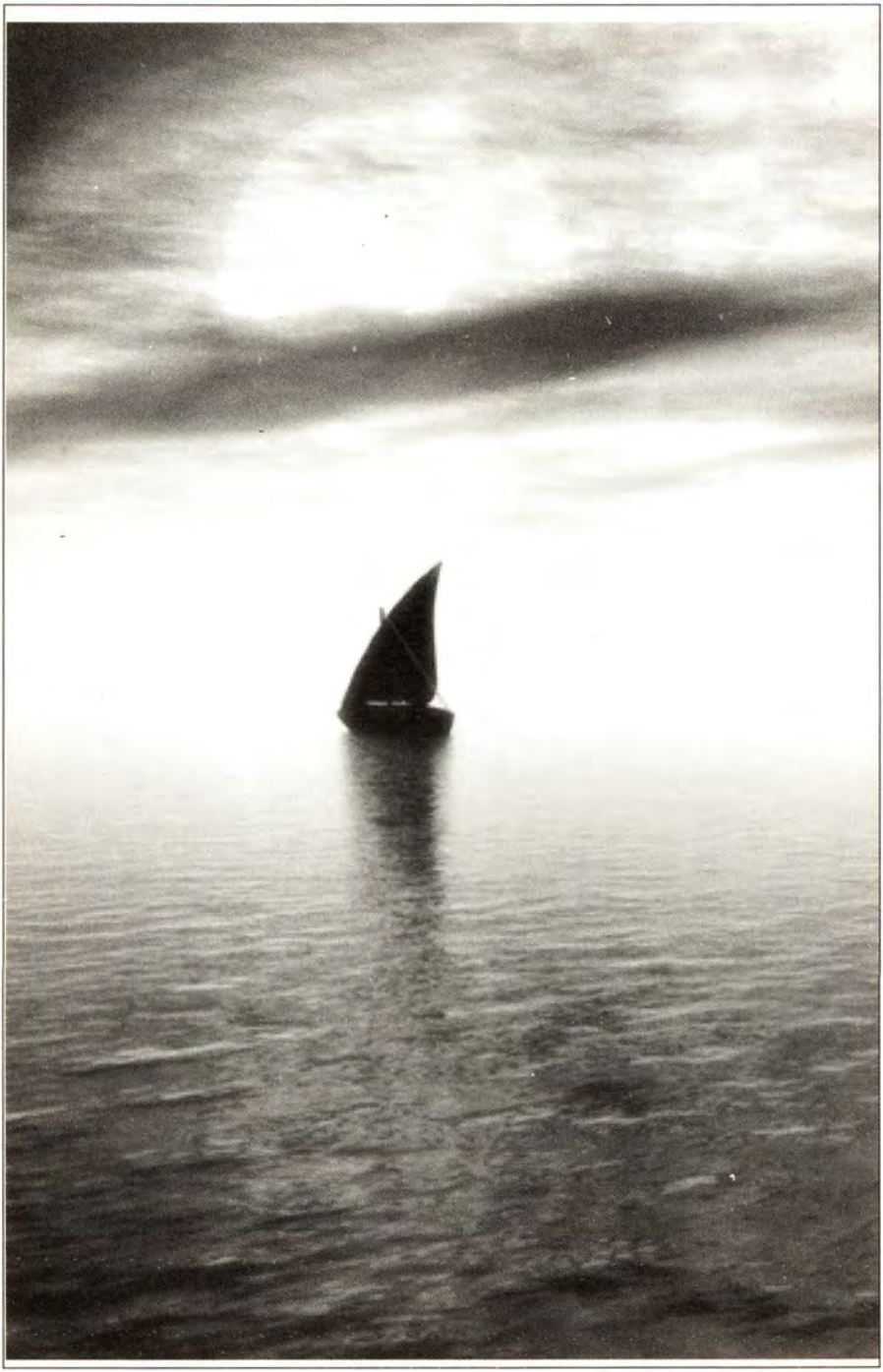
"Yeni bir hayat... Taze, el değmemiş...

"Yeni bir başlangıç..."

VI. ŞEBEK ROMANI

Şafaktan bir zaman önce, imsak vaktinin sonu, sesle okunmayan, ama kalple bilinen ezanların okunma vakti...
Sabah ezanı vakti...
Mumu, mum ışığını şimdi çok seviyordu Amadeus. Mağarada, Şizoid'in gözlerinden ötelere ve yükseklere geçip gittiğinden beri...
Mağaraya has renkleri, mağaraya has kokuları anılarında hep taze tutuyor, Pavlov sokağındaki dairesinde, kendisini mağaradan ve Şizoid'den uzak duymuyordu.
Bir başka boyuta girmişti yaşantısı. Zamana, mekana, olaylara has algıları değişmiş, evrilmiş, tanınmaz hale gelmişti.
Kitli çekmeceden çıkarıp çalışma masasına koyduğu Kur'an'ı ile, Şizoid'in göz atması için kendisine ilettiği not defterine, olağanüstü bir dikkatle, hep o hummalı merakla yanaşıyor; Oğlak Düzü'nde Şebek Anne'nin kendisine hediye ettiği kutsal kitabın tezhipli sayfalarından, önceden bilmediği bir lezzetin ortaya gelmesine, şaşıyor, şaşıyordu.
"Kutsal bilgi ve rahmetin içiçe oluşudur bu, feyiz denen bir ışıktır bu" demişti Şizoid.
Işıklı kavramların içini titreten heyecanlarıyla hayat, dönüşüyor, kendine bakışında, hayata, olaylara bakışında alışmadığı derinlikler hareket buluyordu.
İlk sayfalarına, anayurda ait bir kaç kartpostalın ve bir demet kardelenin yapıştırılmış olduğu Şizoid'e ait not defterinin, kimbilir kaçıncı kez sayfalarını karıştırdı.
İnce al yazısıyla kısa kısa notlar tutmuştu Şizoid:
"Bir roman yazmalı, adını 'Şebek Romanı' koymalıyım...
"Bu romanın fonunda:
"Gezegensel Şebek İmparatorluğunun tüm ruhu duyurulmalı (Kancık tertipleri, ölümcül tehditleri, şeytani siyasası).
"Gezegensel zorbalığın tüm karakteri verilirken, bireysel planda, dehşet, sıkıntı, bunalım ve kâbus yüklü gençliğim anlatılmalı.
"Ancak...
"Yazdıklarımda, karanlık geçmişimin bir âfet olarak değil bir lütuf olarak ele alınacağını şimdiden biliyorum...
Değil mi ki, şu anki bahtiyarlığımı hazırlayan hep o belli geçmiş..."
Amadeus kalktı, cama yürüdü.

Eski adıyla Viyana, yeni adıyla XB21, gökdelenin görüş alanında göz alabildiğine uzanıyor, hafif mavi bir sis günün ılık geçeceğini müjdeliyordu.
Bahar tam anlamıyla gelmişti. Dağlardan inen berrak sular coşmuş, pıtraklar zümrüt yeşili.
Birazdan hayvanat bahçesine, Manyak Arşimed'in yanına gitmeyi kuruyordu Amadeus.
Öğlen yemeğini filler kafesinin yanındaki akasyalı kahvede yemeli... Sosis ve pomfrit.
Ayrıca, bugün öğle yemeği için önceden konuşulmuş, Zürafa İrina ile nişanlısı Kırlangıç Wilhelm'in yemeğe gelmeleri kararlaştırılmıştı. Hep birlikte Manyak Arşimed'in davetlisi olacaklardı...
Genç nişanlılar söz konusu olunca, Manyak Arşimed'in Amadeus'un kulağına fısıldadığı o aydınlık haber... Wilhelm'in gizli bir müslüman olduğu yolundaki haber...
Biliyor muydu bu sırrı İrina?
Hayır... Henüz bilmiyor.
Bakalım... Kaderde olaylar nasıl gelişir...
Demek adına XB21 denen bu şekildeki sayısız gizli din kullanan kimselerden bir kimseydi Wilhelm.
Bugünlerde yakınlarına bir başka güzel haberi vardı Manyak Arşimed'in. Aslan kafesindeki bal rengi gözlü aslan uslanmıştı. Bakıcısı Hüdayi'yi üzmüyordu.
Hüdayi'nin ise ziyaretçilere hep anlattığı bir hikaye vardı. Sevgi dolu okşayışları, muhabetli gözetimi, ve o çok özel esrarlı telkinleriyle, Manyak Arşimed'in yırtıcı aslanı nasıl tasarruf altına aldığı, onu nasıl uslu, iyi huylu bir yaratık haline getirdiği...
Bu bahar konuşulanlar hep iyilik üstüneydi sanki... Gelip geçen fırtına, havadaki ağırlığı alıp götürmüştü belki...
Belki de gizli din kullananların gizli dualarıyla hâsıl oluyordu havadaki hafiflik.
Amadeus yükselen güneşe umutla baktı. İç geçirdi.
"Sen şimdi ikinci çocukluğunu yaşayacaksın" demişti ona Şizoid.
Amadeus pencereyi açtı. Bahar kokan havayı içine çekti.
Havada asılı duran huzur ve sükunu ciğerlerine doldurdu.

Eylül 1998-Mayıs 2004
Gayrettepe

ŞEBEK ROMANI

Ayşe Şasa

"Yüksek teknoloji insan toplumunu ne yönde etkiliyor? Gelecekte insanlık ne türden bir psikolojik ortamda yaşayacak?

Futurolojik bir öykü olan Şebek, 2075 yılında hayali bir toplumda geçiyor."

ISBN 975-8861-89-1

